

LIKKUTEI TORAH • THE CHASSIDISHE PARSHA

פרשת כי תבוא

Parshas Ki Savo

The 4 maamarim of Likkutei Torah on the parsha.

The Hebrew and the translation

DEDICATED IN HONOR OF

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

Dedicated in honor of the Rebbe's father, Reb Levi Yitzchok

LikuteiTorah.com

THE CHASSIDISHE PARSHA

likuteitorah.com/likkutei-torah/ki-savo/

Contents

PARSHAS KI SAVO

Maamar 1	היום הזה הוי"ה אלהיך מצוך לעשות את החוקים... "This Day Havayah Your G-d Commands You"	3
Maamar 2	ענין ראש השנה ויום הכפורים The Matter of Rosh HaShanah and Yom Kippur	21
Maamar 3	תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה וגו' "Because you did not serve Havayah your G-d with joy"	27
Maamar 4	ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם... "And Moshe Called to All Israel"	45

היום הזה הוי"ה אלהיך מצוך לעשות את החוקים...

“This Day Havayah Your G-d Commands You”

1 היום הזה הוי"ה אלהיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך. את ה' האמרת היום וגוי' וה' האמירך היום וגוי'.

“This day Havayah your G-d commands you to do these statutes and the ordinances; and you shall keep and do them with all your heart and with all your soul.” “You have caused Havayah to say this day,” etc., “and Havayah has caused you to say this day,” etc.

להבין פירוש היום הזה ולא כתיב איזה יום משום דהמקרא מחובר לפרשה שלמעלה הימנה שמסיימת ארץ זבת

To understand the meaning of “this day,” when it does not say which day: [it is] because the verse is connected to the section above it, which ends “a land flowing with

חלב ודבש שקודם שנכנסו לארץ היה כריתת ברית על קבלת התורה מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב וזהו היום הזה וגוי' דהיינו בשעת כניסתן לארץ

milk and honey.” For before they entered the land there was the making of a covenant over the acceptance of the Torah, “besides the covenant which He made with them at Chorev”; and this is [the meaning of] “this day,” etc., that is, at the time of their entry into the land.

ולכן ודבש היום הזה הוי"ה הוא ראשי תיבות צירוף הוי"ה אחת שהוא"ו של ודבש שבפרשה ראשונה מחובר למקרא שלמטה הימנה כי ככל ענין אחד.

Therefore “and honey. This day Havayah”: their initial letters are one combination of [the letters of] Havayah, for the vav of “and honey” in the first section is joined to the verse below it, since it is all one matter.

2 והנה בחיי ארץ ישראל הוא בחיי תורה שבעל פה. כי בחיי ישראל הוא בחיי אדם.

Now, the level of the Land of Israel is the level of the Oral Torah. For the level of Israel is the level of "man" (adam).

והוא כמ"ש ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וגו' וזהו תורה שבכתב. וארץ ישראל הוא בחיי תורה שבעל פה בחיי והארץ הדום רגלי

This is as it is written, "And upon the likeness of the throne was a likeness as the appearance of a man," etc.; and this is the Written Torah. And the Land of Israel is the level of the Oral Torah, the level of "and the earth is My footstool"

(וע' מזה בד"ה השמים כסאי ר"פ בראשית) כי אע"פ [אף על פי] שעיקר דיני התורה שבע"פ [שבעל פה] הוא בבחי עש"י [עשיה] גשמיות מ"מ הרי היא

(and see on this in the discourse beginning "The heavens are My throne," at the beginning of Parshas Bereishis). For although the main body of the laws of the Oral Torah is at the level of physical action, nevertheless it is

כמו בחיי רגל וסוף מעשה לבחי אדם הנ"ל אלא שירדה ונתלכשה ממקום גבוה למקום נמוך ונקרא ארץ זבת חלב ודבש.

like the level of the foot and the final deed in relation to the level of "man" mentioned above; only that it descended and was enclothed, from a high place to a low place. And it is called "a land flowing with milk and honey."

כי דבש וחלב תחת לשונך וזהו סתרי תורה לפי שיש בה מתיקות והן הם טעמי תורה והכל נמשך ונשפע מבחי ארץ הנ"ל

For "honey and milk are under your tongue," and these are the secrets of the Torah, because there is sweetness in it; and these are the very reasons of the Torah. And all of it is drawn and flows forth from the level of "land" mentioned above.

כי סוף מעשה במחשבה תחלה ואי אפשר להשיג טעמי תורה וסודותיה אם לא על ידי ידיעת התורה שבע"פ [שבעל פה]

For "last in deed, first in thought"; and it is impossible to grasp the reasons of the Torah and its secrets except through knowledge of the Oral Torah,

כמו למשל מלך שבונה בנין מפואר ואי אפשר להשיג חכמתו ורצונו שבבנין בלי שיוגמר בנין הנ"ל בשלימותו.

as, for example, a king who builds a magnificent building: it is impossible to grasp his wisdom and his will in the building unless that building is completed in its wholeness.

3 והנה שלימות וגמר הזה הוא בסוף מעשה שהוא על פי תורה שבעל פה אשר בה גילוי רצונו ית'

Now, this wholeness and completion is in the final deed, which is according to the Oral Torah, in which is the revelation of His will, may He be blessed.

כי על פי תורה שבכתב אי אפשר לידע שום דין על בוריו בלתי פירוש הגמרא כמו דרשת טטפת שבתפילין כו' וכיוצא בהן.

For according to the Written Torah it is impossible to know any law clearly without the explanation of the Gemara: for example, the exposition of totafos in tefillin, etc., and the like;

ואיך הם נכתבין וכל פרטי דקדוקיהם (ועי' באגה"ק [באגרת הקודש] קרבו לסופו בד"ה אשת חיל עטרת בעלה וזהו ענין בינה יתירה ניתנה באשה כו' שדרשו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] פ"ה דנדה ע"פ ויכן הוי"ה אלקים את הצלע כו' ועי' בזהר בראשית)

and how they are written, and all the details of their fine points. (And see in Iggeres HaKodesh, near its end, in the discourse beginning "A woman of valor is the crown of her husband." And this is the matter of "an extra measure of understanding (binah) was given to woman," etc., which our Sages, of blessed memory, expounded in the fifth chapter of Niddah on the verse "And Havayah Elokim built the rib," etc. And see in the Zohar, Bereishis)

(דמ"ח ע"ב) ועמ"ש בפ' וארא ע"פ לכן אמור לבנ"י [לבני ישראל] בביאור ענין והבאתי אתכם אל הארץ כו' וכן לשון בנין כמ"ש רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ ורב שלום בניך א"ת [אל תקרי] בניך

(page 48b). And see what is written in Parshas Va'eira on the verse "Therefore say to the children of Israel," in explaining the matter of "And I will bring you to the land," etc. And also, "And He built" (vayiven) is a term of building, as our Sages, of blessed memory, said on the verse "And great shall be the peace of your children (banayich)": do not read "your children,"

אלא בוניך כי תורה שבעל פה נק' ג"כ בית כמ"ש במ"א ונודע דבחי' בית שרשו ממקום גבוה מאד כו' but "your builders (bonayich)." For the Oral Torah is also called a "house," as is explained elsewhere; and it is known that the level of "house" has its root in a very high place, etc.

ועמ"ש בפ' נשא סדי"ה כה תברכו מענין ורב שלום בניך כו' ולכן הוי"ו של ודבד מחובר עם היום הזה הוי"ה להיות בצירוף שם הוי"ה אחת.

And see what is written in Parshas Naso, at the end of the discourse beginning "Thus shall you bless," on the matter of "And great shall be the peace of your children," etc. And therefore the vav of "and honey" is joined with "this day Havayah," so as to be in the combination of one Name Havayah.

4 והנה יש בחיי עולם שנה נפש כי כמו שיש בחיי זו בעולם כך יש בשנה והוא בראש השנה.

Now, there is the aspect of world, year and soul: for just as this aspect exists in the world, so it exists in the year, and that is on Rosh HaShanah.

ולכן קורין פרשה זו קודם ראש השנה כי היום הזה וגוי קאי על ר"ה [ראש השנה] (עיין בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] בזהר ר"פ בא) (דלי"ב ע"ב)

Therefore this section is read before Rosh HaShanah, for "this day," etc., refers to Rosh HaShanah (see the commentary of the Ramaz on the Zohar, at the beginning of Parshas Bo) (page 32b),

גבי היום דא ראש השנה ובכל שנה קודם ראש השנה צריך כריתת ברית מחדש על קבלת התורה שבראש השנה הוא בחיי מצוך לעשות את החקים וגוי

on [the words] "the day": this is Rosh HaShanah." And every year before Rosh HaShanah a covenant must be made anew over the acceptance of the Torah, for on Rosh HaShanah is the level of "commands you to do the statutes," etc.

(לפי שבר"ה [שבראש השנה] הוא ענין אחד עם תורה שבעל פה כי ר"ה [ראש השנה] הוא בחיי שתמליכוני עליכם ומלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה כו' לכך

(Because Rosh HaShanah is one matter with the Oral Torah: for Rosh HaShanah is the level of "that you make Me King over you," and "Malchus is the mouth; we call it the Oral Torah," etc. Therefore,

כמו שבתורה שבעל פה הוא גילוי הרצון עליון איך יעשו התפילין והסוכה כו' כך בראש השנה הוא גילוי רצון עליון ולכן ברי"ה [בראש השנה] הוא בחיי מצוך לעשות כו')

just as in the Oral Torah there is the revelation of the Supreme Will, how the tefillin and the sukkah, etc., are to be made, so on Rosh HaShanah there is the revelation of the Supreme Will; and therefore on Rosh HaShanah is the level of "commands you to do," etc.)

ולכן נקרא ראש השנה ולא תחלת השנה כי כמו שיש בחי' ראש בנפש שהוא ראש ושכל לגבי הגוף כך יש בחי' ראש בשנה והוא ראש השנה

And therefore it is called Rosh HaShanah (the head of the year) and not the beginning of the year: for just as there is the level of the head in the soul, which is head and intellect in relation to the body, so there is the level of a head in the year, and that is Rosh HaShanah

(הוא בחי' גלגלתא דחפא על מוחא שהוא בחי' גילוי רצון העליון וכמ"ש במ"א ע"פ תקעו בחדש כו' והנה כמו דבתשבע"פ [דבתורה שבעל פה] הוא בחי' בינה יתירה ניתנה כו')

(it is the level of the skull (gulgulta) that covers over the brain, which is the level of the revelation of the Supreme Will, as is explained elsewhere on the verse "Sound the shofar at the new moon," etc. Now, just as in the Oral Torah there is the level of "an extra measure of understanding was given," etc.,

כך ג"כ בבחי' יראה שהיא בחי' ראש השנה אע"ג [אף על גב] דיראה נק' בחי' נוקבא לגבי אהבה וכמ"ש אשה יראת ה' וכתוב זכר חסדו אעפ"כ [אף על פי כן] זה השער כו' ושרשה מיראה עילאה כו'

so too in the level of awe, which is the level of Rosh HaShanah: even though awe is called the feminine level (Nukva) in relation to love, as it is written, "a woman who fears Havayah," and it is written, "He remembered (zachar) His kindness," nevertheless "this is the gate," etc., and its root is from the higher awe, etc.

וכן בבחי' דיבור שהוא בחי' בנין המל' שנקרא דבר ה' שזהו בחי' ר"ה [ראש השנה] שייך ג"כ בחי' זו דבינה יתירה ניתנה כו' והיינו דמ"ש ויבן ה' אלהים את הצלע הוא ביום ו' למע"ב [למעשה בראשית] שהוא ר"ה [ראש השנה]:

And likewise in the level of speech, which is the level of the building of Malchus, which is called "the word of Havayah," which is the level of Rosh HaShanah: this level of "an extra measure of understanding was given," etc., applies to it too. And this is [the point]: what is written, "And Havayah Elokim built the rib," was on the sixth day of the work of creation, which is Rosh HaShanah.)

5 ב והנה בשבועות ניתנו לוחות הראשונות וביום כפור ניתנו לוחות האחרונות. ולוחות הראשונות ניתנו בקולות וברקים משא"כ לוחות האחרונות. והענין כי יש ב' מיני אהבות. האחת בחי' פנימיות הלב הנקרא רעותא דליבא.

2. Now, on Shavuos the first Tablets were given, and on Yom Kippur the second Tablets were given. And the first Tablets were given with thunder and lightning, whereas the second Tablets were not. The explanation is that there are two kinds of love. The first is the level of the inner dimension (pnimiyus) of the heart, which is called "the desire of the heart" (reusa deliba).

6 והבי' בבחי' חיצוניות בהתגלות הלב. וע"ד משל כבן אצל אביו יש ב' בחינות באהבתו אליו.

And the second is at the level of the outer dimension (chitzoniyus), in the revelation of the heart. By way of analogy: with a son and his father, there are two levels in his love for him.

כי הנה אם הוא שרוי אצל אביו בביתו עדיין אינו ניכר ומתגלה בו בחי' ומדת האהבה והרי היא בבחי' פנימית הלב לבד מה שאין כן אם הרחיק אביו ממנו

For if he dwells with his father in his house, the level and attribute of love is not yet recognizable and revealed in him, and it is only at the level of the inner dimension of the heart. Whereas if his father has gone far from him,

אזי נתגלה ויוצא לחוץ בחי' האהבה בבחי' גילוי רב להיות נפשו צמאה וכלתה אליו. אבל כשהוא שרוי עמו הנה האהבה בטילה ונכללת ברוב השמחה והתענוג שהוא בהיכל אביו.

then the level of love is revealed and goes outward, at the level of great revelation, so that his soul thirsts and pines for him. But when he dwells with him, the love is nullified and included in the abundant joy and delight of being in his father's palace.

7 וזהו ענין יום כפור שהוא מעין עולם הבא עולם התענוג שאין בו אכילה ושתייה לפי שכל ישראל מתעלים בו עילוי רב וכדכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם וגו' לפני הוי"ה תטהרו.

And this is the matter of Yom Kippur, which is a semblance of the World to Come, the world of delight, in which there is no eating and drinking; because on it all Israel are raised to a great elevation, as it is written, "For on this day He shall atone for you," etc., "before Havayah you shall be purified."

פ"י שמכפר ומטהר כל העונות המבדילין וקורע כל המסכים ואין שום מסך מבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים

That is, He atones for and purifies all the sins that separate, and tears all the screens, so that there is no screen at all separating Israel from their Father in heaven.

וזהו לפני ה' תטהרו ואז ישמח ישראל בעושי בלי שום מניעה ומבלבל בעולם ומרוב השמחה והתענוג נכללה ובטלה מדת האהבה שיש בהם ודי בבחי' פנימיות הלב ברעותא דלבא לבד. (כמ"ש בד"ה האזינו השמים).

And this is [the meaning of] "before Havayah you shall be purified." And then "Israel rejoices in its Maker," without any hindrance or disturbance whatsoever; and from the abundance of joy and delight the attribute of love that is in them is included and nullified, and it suffices [for it to be] at the level of the inner dimension of the heart, in the desire of the heart (reusa deliba), alone. (As is explained in the discourse beginning "Give ear, O heavens.")

והנה בכדי שיגיע האדם לבחי' ומדרגה זו הנה ראשית חכמה יראת ה' שהוא בחי' ראש השנה להמיר עליו בחי' יראה בחי' מלכותו שקוראין לו המלך שתהא יראתו ופחדו עלינו

Now, in order for a person to reach this level and rung: "The beginning of wisdom is the awe of Havayah," which is the level of Rosh HaShanah — to bring down upon himself the level of awe, the level of His kingship (Malchus), for we call Him "the King," so that awe and dread of Him be upon us

(עיין בזהר פנחס רי"ד ב' ועמש"ל [ועיין מה שכתוב לעיל] בד"ה אני לדודי) וזהו אמרו לפני מלכות שתמליכוני עליכם כי

(see the Zohar, Pinchas, 214b; and see what is written above in the discourse beginning "I am my beloved's"). And this is [the meaning of] "Say before Me [verses of] Kingship, so that you make Me King over you." For

הנה מלכותך מלכות כל עולמים כתיב והוא ית' מניח את העליונים ומוריד וממשיך בחינת מלכותו למטה על ישראל לבד.

it is written, "Your kingship is the kingship of all worlds," and He, may He be blessed, leaves the higher beings and lowers and draws down the level of His kingship below, upon Israel alone,

כמ"ש ה' אלהי ישראל מלך וכתוב כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו וגוי וזהו ה' מלך גאות לבש כו'

as it is written, "Havayah, the G-d of Israel, is King," and it is written, "Thus says Havayah, the King of Israel and his Redeemer," etc. And this is [the meaning of] "Havayah reigns; He is clothed in majesty," etc.,

שהוא שיר של יום הששי שבששי למעשה בראשית נברא אדם הראשון ואז היה ר"ה [ראש השנה] ביום ו' כי זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון.

which is the song of the sixth day: for on the sixth [day] of the work of creation the first man (Adam HaRishon) was created, and Rosh HaShanah was then, on the sixth day, for "This day is the beginning of Your works, a remembrance of the first day."

פי' שבו נברא אדם הראשון ולכן שר את דברי השירה הזאת ה' מלך גאות לבש.

That is, on it the first man was created; and therefore he sang the words of this song, "Havayah reigns; He is clothed in majesty."

פי' עד"מ כמו לבוש שהוא מסתיר ומכסה על האדם כך הוא ענין בחי' מלוכה שנתלבש ונתצמצם בכמה לבושין וצמצומים עד שנקרא בחי' מלך ולהיות מלכותו על ישראל

The meaning, by way of analogy: just as a garment conceals and covers the person, so is the matter of the level of kingship, that He clothed and contracted Himself in many garments and contractions until He is called by the level of "King," and so that His kingship be over Israel.

והנה ישראל נמשלו ללבנה שמאירה בריחוק מקום מהשמש דוקא כך כביכול הנה כתיב מרחוק ה' נראה לי שע"י ריחוק מקום מאיר בו אור אהבתו ית' להיות כלתה נפשו אליו לדבקה בו.

Now, Israel are likened to the moon, which shines specifically at a distance from the sun. So too, as it were, it is written, "From afar Havayah appeared to me": through distance, the light of love for Him, may He be blessed, shines in him, so that his soul pines for Him, to cleave to Him.

(ועיין מענין מרחוק ה' נראה לי ברבות שמות פרשה א' גבי ותתצב אחותו מרחוק ובה ח"ב [חלק ב'] י"ב א' ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם ועוד נזכר פסוק זה בזח"א [בזהר חלק א'] ו' א' צ"ז א' ק"כ א' קצ"ו ב'.

(And see on the matter of "From afar Havayah appeared to me" in Rabbah, Shemos, section 1, regarding "And his sister stood from afar"; and in the Zohar, Part II, 12a, and in the Mikdash Melech there. This verse is also mentioned in the Zohar, Part I, 6a, 97a, 120a, 196b;

ח"ב [חלק ב'] קכ"ה ב' קכ"ו א'. ח"ג [חלק ג'] כ' סע"ב [סוף עמוד ב] ל"ה ב' נ"ח ב' ס"ד ב' קע"ד א' רמ"ח ב' כנרשם כ"ז [כל זה] בס' בית אהרן).

Part II, 125b, 126a; Part III, end of 20b, 35b, 58b, 64b, 174a, 248b; as all this is recorded in the book Beis Aharon.)

כי ראש השנה נק' כסה שהחדש מתכסה בו פ"י בטל ונכלל ברצונו לפי שמחמת גילוי אלקותו ומלכותו נתעורר בחי' יראה וביטול רצון בחי' נקודה שאין בה אור כלל ובריחוק מקום הולך ומאיר בו אור האהבה בגילוי

For Rosh HaShanah is called keseh ("covered"), for on it the new moon is covered; that is, it is nullified and included in His will. For because of the revelation of His G-dliness and His kingship, the level of awe is aroused, and the self-nullification (bittul) of will, the level of a point that has no light at all; and with distance the light of love goes on shining in it more and more openly.

והיינו על ידי שיעשה את עצמו כאלו הוא רחוק מאד מאור פניו ית' על ידי שיחשוב כל המחשבות והדיבורים והמעשים אשר לא לה' המה שעברו בכל השנה

That is, by his making himself as if he were very far from the light of His countenance, may He be blessed, through considering all the thoughts, words and deeds that are not for G-d which passed during the whole year;

ועל ידי זה יתגלה אהבתו לה' בחוץ בבחי' צעק לבם יותר מבכל השנה שבכל השנה הוא כמשל האב שנתרחק מעל בנו כנ"ל אבל בעשרת ימי תשובה כתיב קראוהו בהיותו קרוב.

and through this his love for G-d will be revealed outwardly, at the level of "their heart cried out," more than in all the year. For during all the year it is like the analogy of the father who has gone far from his son, as mentioned above; but of the Ten Days of Teshuvah it is written, "Call upon Him while He is near."

8 ודרשו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] אלו עשרת ימי תשובה שנקרא קרוב אלא שנתרחק ונסתר ממנו והוא כמו למשל בן שהוא אצל אביו בביתו

And our Sages, of blessed memory, expounded: "These are the Ten Days of Teshuvah," when He is called "near," only that He has gone far and hidden from him. And this is like, for example, a son who is with his father in his house,

אלא שהאב מסתיר פניו ממנו בכדי שבנו יתן אל לבו האהבה ויתגלה אהבתו ביתר שאת וכאשר יכיר הבן שהאב הוא בכאן ומסתיר פניו ממנו

only that the father hides his face from him, so that his son will take the love to heart and his love will be revealed with greater force. And when the son recognizes that the father is here and is hiding his face from him,

אזי בודאי תגדל אהבתו בבחי' גילוי יותר וזהו שאומרים אבינו מלכנו בעשרת ימי תשובה שהוא בחי' התגלות האהבה בבחי' צעק לכם אבא אבא.

then his love will certainly grow, at the level of greater revelation. And this is why we say "Our Father, our King" during the Ten Days of Teshuvah: it is the level of the revelation of love, at the level of "their heart cried out": "Father, Father!"

9 והנה כמו לבנה בהתרחקה מאור השמש סובבת והולכת בעיגולה עד שתחזור ותגיע לאור השמש כך כביכול ע"י ריחוק מקום שנעשים עצמינו כרחוקים הולך וסובב עלינו אור האהבה עד

Now, just as the moon, as it moves away from the light of the sun, goes around in its circuit until it returns and reaches the light of the sun, so, as it were, through distance, in that we make ourselves as though far away, the light of love goes on circling upon us, until

שביום כפור חוזרים ומתעלים עלוי גדול ועצום עד שנהיו לפני ה' שהאהבה הוא בחי' פנימית הלב ונכללת ובטלה בשמחת ה' לפי שאז ביום כפור כנ"י [כנסת ישראל] הם בבחי' פנים ועיין לקמן בד"ה ביום השמיני שלח:

on Yom Kippur we return and rise to a great and mighty elevation, until we come to be "before Havayah," where the love is at the level of the inner dimension of the heart and is included and nullified in rejoicing in G-d; because then, on Yom Kippur, the Community of Israel (Knesses Yisrael) are at the level of "face" (panim). And see below, in the discourse beginning "On the eighth day he sent."

10 ג אך אי אפשר להגיע לבחי ומדריגה זו בחי פנים הנ"ל כ"א ע"י חיפוש ופשפוש במעשיו בעשיית [בעשרת ימי תשובה] וכמ"ש בקשו פני שתהיה כאבידה המתבקשת שצריך לחפש אחריה ולפשפש במעשיו כנ"ל.

3. However, it is impossible to reach this level and rung, the level of "face" mentioned above, except through searching and examining one's deeds during the Ten Days of Teshuvah, as it is written, "Seek My face": that it be like a lost object that is sought, which one must search after, and [so one must] examine one's deeds, as mentioned above.

וזהו אתם נצבים היום כולכם וגוי לעברך בברית ה' אלהיך וגוי כי בכל מקום שנאמר היום הוא ראש השנה. ובר"ה [ובראש השנה] הוא מעביר בך הברית שהוא התקשרות בנקודת הלב הפנימית

And this is [the meaning of] "You are standing this day, all of you," etc., "that you may pass into the covenant of Havayah your G-d," etc.: for wherever "this day" is said, it is Rosh HaShanah. And on Rosh HaShanah He passes the covenant into you, which is the bond in the inner point of the heart

(כי עם היות דבר"ה [דבראש השנה] הוא המשכת בחי יראה כנ"ל אך תוכה רצוף אהבה אלא שהאהבה היא בפנימית הלב לבד ע"ד וגילו ברעדה וכמ"ש לקמן ע"פ שוש אשיש בהוי' ותגל נפשי באלהי כוי ע"ש)

(for although on Rosh HaShanah there is the drawing down of the level of awe, as mentioned above, nevertheless "its inside is inlaid with love," only that the love is in the inner dimension of the heart alone, in the manner of "and rejoice with trembling"; and as is explained below on the verse "I will greatly rejoice in Havayah; my soul shall exult in my G-d," etc.; see there).

ונקרא ברית לפי שאי אפשר לדבקה בו בפנימיות הלב (עם היות שיש בודאי בכל נפש מישראל בחי זו).

And it is called a "covenant" because it is impossible to cleave to Him in the inner dimension of the heart (even though this level certainly exists in every soul of Israel)

אלא כ"כ [כל כך] מעביר ערלת הלב. וכמ"ש ומלתם את ערלת לבבכם והערלה היא ההתקשרות בתאוות ושאר גמשיות העולם וכל זמן שיש עליו בחי

unless He removes the foreskin of the heart, as it is written, "You shall circumcise the foreskin of your heart." And the foreskin is the attachment to cravings and the other physical things of the world. And as long as he has upon him this level of

ערלה זו בלבבו הרי מכסה ומסתיר ממנו אור פניו מלדבק בו בפנימיות לבו כיון שחיצוניותו מקושר ומדובק בהבלי עולם. (ועי' בפי' שלח ע"פ מקושש עצים).

foreskin in his heart, it covers and hides from him the light of His countenance, [keeping him] from cleaving to Him in the inner dimension of his heart, since his outer dimension is bound and attached to the vanities of the world. (And see in Parshas Shelach, on the verse "gathering wood.")

וזהו בברית ה' אלקיך פי' שההתקשרות יהיה שבחי' הוי"ה יהיה אלהיך שלך ליבטל אליו מעומקא דליבא.

And this is [the meaning of] "into the covenant of Havayah your G-d": that is, that the bond be that the level of Havayah becomes "your G-d," your own, so that you are nullified to Him from the depth of the heart.

וזהו שאמר ירמיהו הנביא הסירו את ערלת לבבכם והמולו לה' פירוש שלימד דעת את העם שלא יפול לב האדם עליו בראותו חיצוניות לבו מקושר בגשמיות העולם לאמר ח"ו [חס ושלום] נגזרנו אבדה תקותנו

And this is what Jeremiah the prophet said: "Remove the foreskin of your heart and circumcise yourselves to Havayah." The meaning is that he taught the people knowledge, that a person's heart should not fall within him when he sees the outer dimension of his heart bound to the physicality of the world, so that he says, G-d forbid, "We are cut off; our hope is lost."

אלא הסירו את ערלת לבבכם פי' שיש בכל אחד ואחד מישראל בחי' פנימיות הלב אלא מכיון שהערלה שולט על חיצוניותו הנה גם הפנימי' [הפנימיות / הפנימית] נסתר ונתעלם בו

Rather, "remove the foreskin of your heart": that is, in each and every one of Israel there is the level of the inner dimension of the heart; only, since the foreskin rules over his outer dimension, the inner dimension too is hidden and concealed within him.

אבל כשתסירו את הערלה ממילא יתגלה הברית וההתקשרות בהמולו לה' ואז יהיה גם חיצוניות לבו בהתגלות לה' כרשפי אש שלהבת העולה מאליה.

But when you remove the foreskin, the covenant and the bond will of itself be revealed, in "circumcise yourselves to Havayah"; and then even the outer dimension of his heart will be openly for G-d, like flashes of fire, a flame that rises of itself.

(וזהו ענין ויחד לבכנו כמ"ש בד"ה מי מנה ועמ"ש בפ' בראשית סד"ה להבין ענין הברכות ולזאת צ"ל המשכת החותם כו' ע"ש).

(And this is the matter of "and unify our hearts," as is explained in the discourse beginning "Who has counted"; and see what is written in Parshas Bereishis, at the end of the discourse beginning "To understand the matter of the blessings," that for this reason there must be the drawing down of the seal, etc.; see there.

ומזה יובן ענין החותם דיוהכ"פ [דיום הכפורים] שלפי שיוהכ"פ [שיום הכפורים] הוא בחי' פנימית הלב לכך זוכים אז לבחי' החותם שהוא בחי' ויחד לבכנו ע"ש וגם הוא בחי' חותם בברוך דתשבע"פ [דתורה שבעל פה] כמבואר שם בענין חתום תורה בלמודי

And from this the matter of the seal of Yom Kippur will be understood: because Yom Kippur is the level of the inner dimension of the heart, therefore we merit then the level of the seal, which is the level of "and unify our hearts" (see there); and it is also the level of the seal with "Blessed" of the Oral Torah, as is explained there on the matter of "Seal the Torah among My disciples."

וזהו ענין הכריתת ברית על קבלת התורה שקודם ר"ה [ראש השנה] שבכלל זה הוא להיות עסק התורה לשמה ע"ד זכה נעשה לו סם חיים כו' וע"ז נמשך גמר החותם ביוהכ"פ [ביום הכפורים] כו' ועמ"ש בפ' עקב בענין וצריך שיזכיר ברית ותורה בברכת הארץ).

And this is the matter of the making of the covenant over the acceptance of the Torah before Rosh HaShanah, which includes that the study of Torah be for its own sake, in the manner of "If he merits, it becomes for him an elixir of life," etc.; and upon this the completion of the seal is drawn down on Yom Kippur, etc. And see what is written in Parshas Eikev on the matter of "and he must mention covenant and Torah in the blessing of the land."

וזהו נעשה אדם בצלמנו כדמותנו שלכאורה אינו מובן הלא אין לו דמות הגוף ח"ו [חס ושלום] וגם מהו בצלמנו לשון רבים.

And this is [the meaning of] "Let us make man in our image, after our likeness," which at first glance is not understood: surely He has no likeness of a body, G-d forbid! And also, what is [the meaning of] "in our image," in the plural?

ויוכן עם הנ"ל כי הנה הקב"ה סתים וגליא פי' גליא כמ"ש אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלהים אין עוד מלבדו

It will be understood through what was said above. For the Holy One, blessed be He, is "hidden and revealed." The meaning of "revealed" is as it is written, "You have been shown, to know that Havayah is G-d; there is none else besides Him,"

מפני שנראה בראיה חושיית דכולא קמיה כלא חשיב ותמיד מהוה ומחיה אותם מאין ליש ואלו הי' [היה] מסתלק חיותו כרגע היו חוזרים להיות אין ואפס ממש.

because it is seen with the sight of the senses that "all before Him is considered as nothing," and He constantly brings them into being and gives them life from nothing to something; and were His life-force to withdraw for an instant, they would revert to being nothing and utter nullity.

11 וא"כ נראה תמיד האין והאפס שבהם ונגלה כבוד ה' בהתגלות כי אפס זולתו. אך אעפ"כ [אף על פי כן] הוא סתימו דכל סתימין לית מחשבה תפיסא ביה ועמ"ש מזה בד"ה וידעת היום.

If so, the nothingness and nullity in them is constantly seen, and "the glory of Havayah is revealed" openly, for "there is nothing besides Him." Yet even so, He is "the most hidden of all hidden," "no thought can grasp Him." And see what is written on this in the discourse beginning "And you shall know this day."

וכמו כן עשה את האדם בשתי לבבות בחי' פנימיות וחיצוניות הנ"ל. (ברכות הובא פסוק נעשה אדם בראשית ס"פ ח' ר"פ חקת פ' ואתחנן ובקהלת בפסוק כי אדם אין צדיק.

So too He made man with two hearts, the levels of the inner and the outer dimension mentioned above. (In Rabbah the verse "Let us make man" is brought in Bereishis, at the end of section 8; at the beginning of Parshas Chukas; Parshas Va'eschanan; and in Koheles, on the verse "For there is not a righteous man."

זהר ח"א [חלק א'] כ"ב א' כ"ג א' ל"ד ב' וע"ש מ"ז א' ח"ב [חלק ב'] נ"ה א' ק"כ א' ח"ג [חלק ג'] י"ב א' ל"ג ב' ל"ה סע"ב [סוף עמוד ב'] וע"ש בהרמ"ז [בהרב משה זכות] מ"ב א' ק"ד א' וע"ש בהרמ"ז [בהרב משה זכות] רי"ט ב' רל"ח ב' רע"ח ב').

Zohar, Part I, 22a, 23a, 34b, and see there 47a; Part II, 55a, 120a; Part III, 12a, 33b, end of 35b, and see there in the Ramaz; 42a, 104a, and see there in the Ramaz; 219b, 238b, 278b.)

וזהו ושמרת ועשית אותם בכל לבבך דהיינו בשני לבבות הנ"ל וזהו בחי בצלמנו כי צלם הוא בחי עצמיות ומהות ממש ועמ"ש בד"ה

And this is [the meaning of] "and you shall keep and do them with all your heart," that is, with the two hearts mentioned above; and this is the level of "in our image," for "image" (tzelem) is the level of the very essence and being itself; and see what is written in the discourse beginning

כי תצא וכדמותנו הוא ענין בכל נפשך שיש שתי נפשות נפש השכליות ונפש המדברת החיונית ושתי הנפשות הם בחי אותיות

"When you go out." And "after our likeness" is the matter of "with all your soul": for there are two souls, the intellectual soul and the speaking, life-giving soul; and the two souls are at the level of letters,

אלא שזו היא בחי אותיות המחשבה וזו בחי אותיות הדיבור וזהו ובכל נפשך שצריך להיות כולו לה' בשתי הנפשות

only that this one is the level of the letters of thought, and that one the level of the letters of speech. And this is [the meaning of] "and with all your soul": that one must be entirely for G-d with both souls;

דהיינו להעמיק דעתו בתורה בכל שכלו עד מקום שיד שכלו מגעת שיהיה כולו מקושר ומדובק בתורת ה' לדבקה בו

that is, to deepen his mind in the Torah with all his intellect, as far as the hand of his intellect reaches, so that he be wholly bound and attached to the Torah of G-d, to cleave to Him;

וגם שיהיה דיבורו בתורה להמשיך כח המחשבה העליונה מהעלם אל הגילוי בפיו כדיבורו בתלמוד תורה וזהו כדמותנו שהאותיות יש להם בחי דמות וציור המצייר את השכל ומלבישו ואינו עצם הדבר ומהותו.

and also that his speech be in the Torah, to draw down the power of the Supernal Thought from concealment into revelation in his mouth, in his speech in the study of Torah. And this is [the meaning of] "after our likeness": for the letters have the level of a likeness and a form, which depicts the intellect and clothes it, and is not the essence and being of the thing itself.

12 וזהו את ה' האמרת היום כי האמרת הוא פועל יוצא כלומר הפעלת את ה' שיאמר מאמר זה בצלמנו כדמותנו

And this is [the meaning of] "You have caused Havayah to say this day": for he'emarta is a transitive verb; that is to say, you have caused G-d to say this utterance, "in our image, after our likeness."

כי ע"י שיהיה עמלו בתורה ומוציאה בפה ממשיך מהעלם אל הגילוי דבר ה' לאמר מאמר נעשה אדם בצלמנו וגוי

For through his toiling in the Torah and bringing it out with his mouth, he draws down from concealment into revelation the word of G-d, to say the utterance "Let us make man in our image," etc.,

כנודע דבאתעדל"ת [דבאתערותא דלתתא] כו' ורוח אייתי רוח כו' (ועמ"ש מענין את ה' האמרת בד"ה לסוסתי ברכבי פרעה גבי שה"ש [שיר השירים] וע"פ וארשתיך לי)

as is known, that "through an arousal from below (isarusa dilesata)," etc., and "breath brings breath," etc. (And see what is written on the matter of "You have caused Havayah to say" in the discourse beginning "To My mare among Pharaoh's chariots," on the Song of Songs, and on the verse "And I will betroth you to Me.")

וכל זה למה כדי להיות לך לאלהים פי' שיהיה אלהים שלך פי' שיוקבע ענין אלהותו במחשבתך ובלבך היטב ליבטל וליכלל ברצונו ית' וה' האמירך היום

And why all this? In order "to be your G-d": that is, that He be your own G-d; that is, that the matter of His G-dliness be firmly fixed in your thought and in your heart, to be nullified and included in His will, may He be blessed. "And Havayah has caused you to say this day":

כי יתן דיבורו לך לישא וליתן בדבורו של מקום כמ"ש ואשים דברי בפיו שבזה תתעלה עילוי רב

for He will give His speech to you, to engage in give-and-take in the word of the Omnipresent, as it is written, "And I have put My words in your mouth"; and through this you will be raised to a great elevation.

(ועמ"ש מענין זה בד"ה זאת חקת התורה ובדבור השני שע"פ ביום השמיני עצרת ועיין מענין זה האמירך ברכות כי תשא ר"פ מ"ה) ולתתך עליון כל כל הגוים וגו'.

(And see what is written on this matter in the discourse beginning "This is the statute of the Torah," and in the second discourse on the verse "On the eighth day, a solemn assembly"; and see on the matter of "and Havayah has caused you to say" in Rabbah, Ki Sisa, at the beginning of section 45.) "And to set you high above all the nations," etc.

פ"י הגוים ואויבים שבקרבך להכניע [להכניעם] שלא יהיה מונע מבית ומחוץ ולהיות מאיר בך חכמתו ובינתו של א"ס ב"ה (ועיין ברכות וישלח פ"י ע"ה) וזהו לתהלה ולשם ולתפארת

That is, the nations and enemies within you: to subdue them, so that there be no hindrance from within or from without, and so that the wisdom and understanding of the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, shine in you (and see Rabbah, Vayishlach, section 75). And this is [the meaning of] "for praise (tehillah), and for a name (shem), and for glory (tiferes)":

כי תהלה מלשון בהלו נרו שהוא לשון אורה בחי חכמה ראייה ושם הוא בחי בינה שנקרא שם הגדול ותפארת הוא בחי דעת שהוא כולל חסד וגבורה כו'

for tehillah is from the term "when His lamp shone (b'hilo)," which is a term of light: the level of Chochmah, sight. And "name" is the level of Binah, which is called "the great Name." And tiferes is the level of Daas, which includes Chesed and Gevurah, etc.

(ועי' זוהר דמשפטים) (דקכ"ג ע"א) שנקרא הדעת בשם תפארת וגם כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] ר"פ ויקרא דדעת אסהיד באנפין ובאדר"ז [ובאדרא זוטא] (דרצ"ג סע"ב [סוף עמוד ב]) ומהאי נהיר אנפוי כו'

(And see in the Zohar on Mishpatim) (page 123a) that Daas is called by the name tiferes; and also as the Ramaz writes at the beginning of Parshas Vayikra, that "Daas testifies in the face"; and in the Idra Zuta (end of page 293b): "and from this his face shines," etc.

והוא בחי יאר ה' פניו אליך שמזה נמשך לך אמר לבי בקשו פני רעו"ד [רעותא דליבא] כו' וכמ"ש לעיל ע"פ כי תצא ובפ' ויצא בד"ה אם לא תדעי לך כו'

And this is the level of "May Havayah make His face shine upon you," from which is drawn "To You my heart said, 'Seek My face,'" the desire of the heart (reusa deliba), etc.; and as is explained above on the verse "When you go out," and in Parshas Vayeitzei, in the discourse beginning "If you do not know," etc.

ועי מענין לתהלה במ"ש לקמן ע"פ יצמיח צדקה ותהלה נגד כל הגוים ומענין שם הגדול ע"פ אני כו'
דפ' ציצית. וע"פ ראה אנכי כו':

And see on the matter of "for praise" in what is written below on the verse "will cause righteousness and praise to sprout before all the nations," and on the matter of "the great Name," on the verse "I," etc., of the section of tzitzis; and on the verse "See, I," etc.

ענין ראש השנה ויום הכפורים

The Matter of Rosh HaShanah and Yom Kippur

1 ענין ראש השנה ויום הכפורים. ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם ויבן ה' אלהים את הצלע וגו' ואמרו רזל מלמד שנתן בינה יתירה כו'.

The matter of Rosh HaShanah and Yom Kippur. “And Havayah Elokim cast a deep sleep upon the man,” “and Havayah Elokim built the rib,” etc. And our Sages, of blessed memory, said: “This teaches that He gave an extra [measure of] understanding (binah),” etc.

הענין דבריה [דבראש השנה] נעשו מוחין לנוק' [לנוקבא] שלא ע"י ז"א כ"א מבינה עצמה וזהו ענין הצמצום בחי' אור גדול

The matter is that on Rosh HaShanah the intellect (mochin) is made for Nukva (the feminine) not through Z'eir Anpin (the emotive attributes), but rather from Binah (understanding) itself. And this is the matter of the tzimtzum (contraction): the level of a great light,

כמו הבינה נמשך בבחי' מלכות וכמ"ש ה' מלך גאות לבש ולכן החודש מתכסה בו שהוא בחי' ביטול רצון

like Binah, drawn into the level of Malchus (sovereignty), as it is written, “Havayah reigns; He is clothed in majesty.” And therefore “the new moon is covered on it,” which is the level of the self-nullification (bittul) of will;

והיינו ביטול מהות הנפש מפני היראה ולא שייך שם בחי' אהבה אבל בעשרת ימי תשובה נקי מרחוק ה' נראה לי.

that is, the bittul of the very essence of the soul out of awe, and the level of love has no place there. But in the Ten Days of Teshuvah it is called “From afar Havayah appeared to me.”

שנתגלה בחי' אהבה מחמת ריחוק מקום שאין האור שם בהתגלות כ"כ [כל כך] שהרי אינו יו"ט [יום טוב] דבכל יו"ט [יום טוב] הוא התגלות מוחין דא"א [דאבא ואימא] בנוק' [בנוקבא].

For the level of love is revealed because of the distance of place, since the light there is not so much in revelation; for after all, it is not a Yom Tov, since on every Yom Tov there is a revelation of the mochin of Abba and Imma (Chochmah and Binah) in Nukva.

אלא שהם ע"י ז"א משא"כ בר"ה [בראש השנה]. (ועיין מ"ש בביאור ע"פ והי' [והיה] מדי חדש בחדשו) ולא משום התגלות הארות המוחין עצמם דהא כתיב בכל קראנו אליו ולא למדותיו אלא משום התגלות אור א"ס ב"ה.

But they are through Z'eir Anpin, which is not so on Rosh HaShanah. (And see what is written in the explanation on the verse "And it shall be, from new moon to new moon.") And [this is] not because of a revelation of the illuminations of the mochin themselves, for it is written, "whenever we call to Him," and not to His attributes, but rather because of a revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He.

ולפי שהארת המוחין הוא יותר מעולה לכן הוא יו"ט [יום טוב] משא"כ הארת המדות שהאור מאיר ע"י ריחוק מקום יורת מהמוחין מחמת שהארה שבו אינו רק לתיקון המדות להחזירם פנים בפנים.

And because the illumination of the mochin is more exalted, therefore it is a Yom Tov; which is not so with the illumination of the emotive attributes (middos), in which the light shines through distance of place more than [in] the mochin, because the illumination in it is only for the rectification of the middos, to return them face to face.

וזהו ענין הנסירה (עיין בד"ה כי אברהם לא ידענו ובאדם עצמו ג"כ הנפש החיונית חפצה כו' אבל בשכל כו', ועיין מענין זה דאב"א [דאחור באחור] ופכ"פ [ופנים בפנים] ע"פ זכור את אשר עשה לך עמלק כו' אחר"ך כו' ע"ש)

And this is the matter of the sawing (nesirah). (See in the discourse beginning "For Avraham does not know us"; and in man himself, too, the vital soul desires, etc., but in the intellect, etc. And see on this matter of back to back and face to face, on the verse "Remember what Amalek did to you," etc., "behind you," etc.; see there.)

וכן למטה בכללות ישראל הוא זמן תשובה קראוהו בהיותו קרוב וז"ש [וזהו שכתוב] (במלאכי סי' ג') שובו אלי ואשובה אליכם היינו פכ"פ [פנים בפנים]

And so too below, in Israel as a whole, it is a time of teshuvah: "Call upon Him while He is near." And this is [the meaning of] what is written (in Malachi, chapter 3), "Return to Me, and I will return to you," that is, face to face;

אבל אינה הארת המוחין ולכן נופל עליו שם יש ודבר בחי' אהבה כו' שיהא יש מי שאוהב כו'.

but it is not the illumination of the mochin. And therefore the terms "something" (yesh) and "a thing" (davar) apply to it, the level of love, etc.: that there be (yesh) someone who loves, etc.

אך הנה יש ב' בחינות אהבה שהם חסדים מגולים וחסדים מכוסים והמכוסים הם למעלה ביסוד אימא

However, there are two levels of love, which are the revealed Chasadim (kindnesses) and the concealed Chasadim. And the concealed ones are above, in the Yesod (foundation) of Imma,

ששם הם בהתקשרות בעולם התענוג לפי ששם הוא התגלות עתיק [ועמ"ש מענין חסדים המכוסים והמגולים כביאור ע"פ אלה מסעי וכביאור ע"פ והיה מספר בני ישראל].

for there they are bound up in the world of delight, since there is the revelation of Atik. (And see what is written on the matter of the concealed and the revealed Chasadim in the explanation on the verse "These are the journeys," and in the explanation on the verse "And the number of the children of Israel shall be.")

וזהו ענין יוה"כ [יום הכפורים] לפני הויה תטהרו שהנוקבא מקבלת ה"ג [חמש גבורות] כו'. וכל העליות דרך אימא עד הדיקנא כו' והוא בחי' רעותא דליבא כו' משא"כ המגולים הוא אחר צאתם בהתגלות כו'.

And this is the matter of Yom Kippur, "Before Havayah you shall be purified": that Nukva receives the five Gevuros, etc. And all the ascents are by way of Imma, up to the Beard (dikna), etc.; and this is the level of the heart's desire (re'usa d'liba), etc. Whereas the revealed ones are after they come out into revelation, etc.

2 והנה למעלה בחזה יש שם זיווג כו' לפי ששם יש ג"כ בחי' יסוד כו', ועמ"ש בד"ה עיני כל.

Now above, in the chest (chazeh), there is a union (zivug), etc., because there, too, there is the level of Yesod, etc. And see what is written in the discourse beginning "The eyes of all."

והוא ענין נקודת פנימית הלב והתקשרותו לדבקה בו ובהשתלשלות למטה ע"י התלבשותו בחיצוניות חופף עליו בחי ערלה ערלת לבבכם

And this is the matter of the point of the inner dimension (pnimiyus) of the heart and its bond, to cleave to Him. And in the descent (hishtalshelus) below, through its being enclothed in the outer dimension (chitzoniyus), there hovers over it the level of a foreskin (orlah): "the foreskin of your heart."

לכן עשיית [עשרת ימי תשובה] קודם יוהכ"פ [יום הכפורים] להסיר בחי ערלה הנ"ל ע"י נחפשה דרכינו כו' ואז יתגלה פנימיות הלב כו'.

Therefore the Ten Days of Teshuvah [come] before Yom Kippur: to remove the level of foreskin mentioned above through "Let us search our ways," etc. And then the inner dimension of the heart will be revealed, etc.

3 וזהו בצלמנו כדמותנו כי צלם ז"א הוא מבחי החסדים המכוסים והמגולים הנ"ל ומקורם הוא מא"א [מאבא ואימא] כו' דצלם כו' בחי סתים וגליא כו'.

And this is [the meaning of] "in Our image, after Our likeness." For the image (tzelem) of Z'eir Anpin is from the level of the concealed and revealed Chasadim mentioned above, and their source is from Abba and Imma, etc., for the tzelem, etc., [is] the level of "hidden and revealed," etc.

וכן למעלה מעלה עד רום המעלות עד אין קץ כו' ואפילו למעלה מן הפרסא כו' ואפילו בא"ק [באדם קדמון] כו'.

And so it is higher and higher, up to the loftiest heights, without end, etc.; and even above the partition (parsa), etc.; and even in Adam Kadmon, etc.

4 וכדמותנו היא בחי לאה ורחל. לאה היא נפש השכלית מאחוריים דאימא. ורחל היא נפש החיונית מחיה עולמות כו'

And "after Our likeness" is the level of Leah and Rachel. Leah is the intellectual soul, from the back (achorayim) of Imma; and Rachel is the vital soul, which gives life to worlds, etc.,

שהם הם בחי' דמות ותמונת אותיות כו' והם מלבישים לז"א. וזהו בכל לבבך בחי' הצלם הנ"ל ובכל נפשך בחינת הנפשות כדמותנו הנ"ל.

for they themselves are the level of the likeness and form of letters, etc., and they enclothe Z'eir Anpin. And this is [the meaning of] "with all your heart": the level of the image (tzelem) mentioned above; and "with all your soul": the level of the souls, "after Our likeness," mentioned above.

5 והוא ענין תורה שבעל פה בחי' דבור כו', וזהו את ה' האמרת היום וגו'. כי בעת בריאת העולם ואדם אין כו' כד סליק ברעותי [ברעותיה] כו',

And this is the matter of the Oral Torah, the level of speech, etc. And this is [the meaning of] "You have caused Havayah to say this day," etc. For at the time of the creation of the world, "and there was no man," etc., [it was] "when it arose in His will," etc.;

אבל עכשיו ע"י מעשה התחתונים כו' וכפי ערך העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] במעשינו ובעבודתנו בתורה ותפלה של כל השנה רוח אייתי רוח ואמשיך רוח מלמעלה מהעלם

but now, through the deeds of the lower beings, etc. And according to the measure of the raising of mayin nukvin (feminine waters) through our deeds and our service in Torah and prayer throughout the whole year, "spirit brings spirit and draws down spirit" from above, from concealment

אל הגילוי בדיבור נעשה אדם בצלמנו כדמותנו להיות בחי' ר"ה [ראש השנה] מלך על כל האדם וזהו שתמליכוני עליכם. כי הנשמות עלו במחשבה עליונה.

into revelation, in the utterance "Let us make man in Our image, after Our likeness," so that there be the level of Rosh HaShanah, King over all of man. And this is [the meaning of] "that you make Me King over you." For the souls arose in the Supreme Thought.

6 וכמו שמוציאים מחשבתם מכח אל הפועל בדיבור תלמוד תורה ותפלה. כך את ה' האמרת היום וגו'.

And just as they bring their thought out from potential into actuality in the speech of Torah study and prayer, so "You have caused Havayah to say this day," etc.

ור"ל [ורוצה לומר] שיאמר מאמר זה נעשה אדם וגו' כי בחי' תורה שבע"פ [שבעל פה] ובחי' ר"ה [ראש השנה] הוא ענין א' בחי' דיבור בחי' נוק' [נוקבא] כו' וה' האמירך וגו'

That is to say: that He should say this utterance, "Let us make man," etc. For the level of the Oral Torah and the level of Rosh HaShanah are one matter, the level of speech, the level of Nukva, etc. "And Havayah has caused you to say," etc.:

כי העלאת מ"נ [מיינ נוקבין] זו כתיב (תלים קמ"ז) לא עשה כן כו' והנשמות עלו במחשבה מפני

for of this raising of mayin nukvin it is written (Psalms 147), "He has not done so," etc. And the souls arose in thought because

כי ה' הוא הנותן להם כח בדיבורם קבעם בפה כו' לתהלה לשם ולתפארת שיעשו מוחין לנוק' [לנוקבא]

בחי' חב"ד [חכמה בינה ודעת] וכו' וד"ל [ודי למבין]:

G-d is the One who gives them power in their speech, "He set them in the mouth," etc., "for praise, for a name and for glory," that they make mochin for Nukva, the level of Chochmah, Binah and Daas, etc. And this suffices for one who understands.

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה וגו'

“Because you did not serve Havayah your G-d with joy”

1 תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה וגו'. ולהבין הלא זה הוא מדרגות הצדיקים כמ"ש שמחו צדיקים בה' כו' ואיך יגיע כל אדם לזה.

“Because you did not serve Havayah your G-d with joy,” etc. Now, to understand [this]: is this not [one of] the levels of the righteous, as it is written, “Rejoice, you righteous, in Havayah,” etc.? And how can every person reach it?

אך הנה יש ב' מדרגות בעבודת ה' מדת יום ומדת לילה כחינת יעקב וכחינת ישראל וכדרך פרט הם בחינת תורה וכחינת תפלה.

However, there are two levels in the service of G-d: the attribute of day and the attribute of night, the level of Yaakov and the level of Yisrael; and in particular terms, they are the level of Torah and the level of prayer.

(עיי' מ"ש מענין מדת יום ומדת לילה בד"ה רני ושמחי גבי רננא ברמשא ושמחה בצפרא, ובד"ה ענין חנוכה גבי בבקר כתיב בהיטיבו ובבין הערבים כתיב בהעלות, וסד"ה להבין ענין הברכות סד"ה וידעת היום. ועיי' זח"א [זהר חלק א'] (קע"ד א') בענין יעקב וישראל.)

(See what is written about the attribute of day and the attribute of night in the discourse beginning “Sing and rejoice,” regarding “song in the evening and joy in the morning”; and in the discourse beginning “The matter of Chanukah,” regarding “in the morning it is written ‘when he makes [the lamps] good,’ and toward evening it is written ‘when he raises [them]’”; and at the end of the discourse beginning “To understand the matter of the blessings”; [and] at the end of the discourse beginning “Know this day.” And see the Zohar, Part I, 174a, on the matter of Yaakov and Yisrael.)

והענין דהנה אמרו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] זמן תורה לחוד וזמן תפלה לחוד שתפלה נקרא חיי שעה ותורה חיי עולם.

The explanation is this: our Sages, of blessed memory, said, "The time for Torah is one thing and the time for prayer is another," for prayer is called "the life of the hour" and Torah "eternal life."

ולהבין ענין התפלה דכתיב וישכם אברהם בבקר דהיינו שאהבה מסותרת שכלב כל אחד ואחד מישראל היא בהעלם ובהסתתר ובבחינת שינה וצריך לעוררה משינתה כמו שכתוב אם תעירו ברי"ש אחד ואם תעוררו ב' ריש"ן.

And to understand the matter of prayer, of which it is written, "And Avraham rose early in the morning": that is, the hidden love in the heart of each and every one of Israel is in concealment and hiddenness, in a state of sleep, and it must be awakened from its sleep, as it is written, "if you awaken (ta'iru)," with one reish, "and if you arouse (te'oreru)," with two reishes.

פי' אם תעירו ברי"ש אחד היינו חיצוניות הלב ואם תעוררו בשני ריש"ן היינו פנימית הלב עיין בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] מהאריז"ל [מהאריז"ל זכרונם לברכה] בשה"ש [בשיר השירים].

That is: "if you awaken," with one reish, is the outer dimension (chitzoniyus) of the heart, and "if you arouse," with two reishes, is the inner dimension (pnimiyus) of the heart; see the Likkutei Torah of the Arizal, of blessed memory, on Song of Songs.

את האהבה עד שתחפץ (עיין זח"ב [זהר חלק ב'] ט' א' קמ"ו ב' ת"ז [תיקוני זוהר] תיקון למ"ד) שיש זמן ועת לחפיצה ותשוקה של אהבה מסותרת הנ"ל דהיינו בשחרית.

"The love, until it desires" (see the Zohar, Part II, 9a, 146b; Tikkunei Zohar, Tikkun 30): for there is a time and a season for the desire and longing of the hidden love mentioned above, namely, at Shacharis.

וזהו וישכם אברהם בבקר (עיין זח"א [זהר חלק א'] ע"ב א' ר"ג א' רמ"ז ב'. ח"ג [חלק ג'] ויקרא כ"ב ב' נ"ב סע"ב [סוף עמוד ב] ר"ד סע"א [סוף עמוד א] רמ"ב א').

And this is [the meaning of] "And Avraham rose early in the morning" (see the Zohar, Part I, 72a, 203a, 247b; Part III, Vayikra, 22b, the end of 52b, the end of 204a, 242a).

וענין השינה של אהבה זו הוא כמו למשל אדם הישן שהמחשבה שלו היא בבחינת הסתלקות למעלה מהמוח ואינה מלוכשת במוחו כלל

The sleep of this love is like, for example, a person who is asleep, whose thought is in a state of withdrawal above the mind and is not en clothed in his mind at all;

ולכן החלומות הם דמיונות בלבד (עמ"ש בד"ה שיר כו' היינו כחולמים) אבל בהקיצו נכנס המחשבה זו בתוך המוח ומלוכשת בתוך מוחו לחשוב בהם כרצונו.

and therefore dreams are mere imaginings (see what is written in the discourse beginning "A song," etc., "we were like dreamers"). But when he wakes, this thought enters into the mind and is en clothed within his mind, to think with [his thoughts] as he wishes.

משא"כ בחלום אין בו בחירה ורצון כלל כמ"כ [כמו כן] הענין באהבה זו כשהיא בבחי' שינה אף שזוכר את ה' בלבו ויודע דרך כלל שמכ"כ [שמלא כל הארץ כבודו].

Whereas in a dream there is no choice or will at all. So too is the matter with this love when it is in a state of sleep: even though he remembers G-d in his heart and knows in a general way that "the whole earth is full of His glory,"

מ"מ יכול לעשות דבר עבירה שהוא נגד רצונו ית' ואפילו באותה שעה כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא שיצליח בגנבתו

nevertheless he can commit a sin, which is against His will, may He be blessed, and even at that very moment, as our Sages, of blessed memory, said: "The thief at the mouth of the tunnel calls upon the Merciful One," that he succeed in his theft.

והוא מפני שאין זכירה זו אלא דרך דמיון והעברה בעלמא על המוח ואינו מלוכש ונכנס בתוך מוחו

This is because this remembrance is only by way of imagination and a mere passing over the mind, and it is not en clothed in his mind and does not enter into it.

וצריך האדם לעורר את האהבה משינתה ולהכניסה בתוך מוחו ומחשבתו ע"י התבוננות רבים מהתחלת התפלה עד קריאת שמע.

And a person must awaken the love from its sleep and bring it into his mind and his thought, through much contemplation, from the beginning of the prayer until the reading of the Shema.

2 וענין התבוננות שכתפלה הוא איך שהוא ית' אל עולם ולא אל העולם שאין העולם ענין בפ"ע [בפני עצמו]

The contemplation in prayer is how He, may He be blessed, is "El Olam" (G-d, world) and not "El HaOlam" (G-d of the world): for the world is not a thing in its own right;

אלא שהן בחי' התפשטות הארה וזיו מאורו יתברך כמו זיו השמש שהאיר ממנו ית' כשעלה ברצונו לברוא את העולם.

rather, they are the aspect of a spreading forth of illumination and radiance from His light, may He be blessed, like the radiance of the sun: [a radiance] that shone forth from Him, may He be blessed, when it arose in His will to create the world.

3 ולמשל כמו כח הצומח רוחני אשר בארץ שממנו יצמח עשבים ואילנות ופירות שבודאי הפרי הנצמח

שהוא גשמי אינו ממהות ועצמות הכח רוחני הצומח

By way of analogy: like the spiritual power of growth in the earth, from which grasses, trees and fruits grow. Certainly the fruit that grows, which is physical, is not of the being and essence of the spiritual power of growth,

אלא בחי' הארה בלבד המת פשטת מעצמות ומהות הכח רוחני הצומח והארה זו נתעבה ונתגשמה כ"כ

[כל כך] עד שנעשה פרי גשמי בטעמים נרגשים לחיך מתיקות וכי' מה שאין ערך זה

but only an illumination that spreads forth from the essence and being of the spiritual power of growth. And this illumination became so coarse and so physical that it became a physical fruit, with tastes the palate can sense, sweetness and so on, something of a kind that is not

נמצא ברוחני כלל, ואין התפשטות זו כמו התפשטות המים הנמשכים ממקום גבוה למקום נמוך שהמים

found in the spiritual at all. And this spreading forth is not like the spreading forth of water that flows from a high place to a low place, where of the water

הנמשכים לא נשאר מהם במקומם הראשון כלל משא"כ בכח רוחני הצומח לא נחסר כלל בצמיחת הפרי ויכול הוא לחזור ולהצמיח פעמים רבות אין מספר

that has flowed, nothing at all remains in its first place; whereas the spiritual power of growth is not diminished at all by the growing of the fruit, and it can grow [fruit] again, many times without number.

ולכן קראו חכמי האמת להתפשטות זו בשם הארה כמו למשל מחשבות האדם שנמשכים מנפשו ונשמתו שאין תופסים מקום כלל ולא שינוי וגירעון כלל בנפשו מחמת המחשבות ויכולה היא לחשוב מחשבות עד אין קץ.

Therefore the sages of truth called this spreading forth by the name “illumination,” like, for example, a person’s thoughts, which are drawn forth from his soul and his neshamah, which take up no space at all, and [there is] no change or diminution at all in his soul because of the thoughts, and it can think thoughts without end.

כך העולם הוא רק הארה והתפשטות ממנו ית' וכולא קמיה כלא חשיב ואין תופסים מקום נגדו ית' ואין בו שינוי ח"ו [חס ושלום] כמ"ש אני ה' לא שניתי ואתה הוא קודם שנברא העולם כו'

So the world is only an illumination and a spreading forth from Him, may He be blessed, and “all before Him is considered as nothing,” and they take up no space in relation to Him, may He be blessed, and there is no change in Him, G-d forbid, as it is written, “I am Havayah, I have not changed,” and “You are He before the world was created,” etc.

(ועמ"ש מזה בד"ה קול דודי בשה"ש [בשיר השירים]), ובזה הוא מעורר את האהבה בתפלה. וזהו שאומרים הודו לה' קראו בשמו כו'.

(And see what is written about this in the discourse beginning “The voice of my beloved,” on Song of Songs.) And with this one arouses the love in prayer. And this is what we say: “Give thanks to Havayah, call upon His Name,” etc.

פ"י שאנו מודים על זה שהשם הוא אל עולם כנ"ל. ועמ"ש בד"ה שובה ישראל עד גבי בא"י [ברוך אתה ה'] אלהינו מלך העולם.

That is, we give thanks for this: that G-d is “El Olam,” as mentioned above. And see what is written in the discourse beginning “Return, O Israel, unto,” regarding “Blessed are You, Havayah, our G-d, King of the world.”

4 ועל ענין זה סובב והולך כל התפלה שצריך לחזור ע"ז פעמים רבות עד שיקבע בלבו בבחי' רא"י [ראיה] ממש ושיאריך בזה כל או"א [אחד ואחד] לפי שכלו, יש שמוחו מגושם יותר צריך להעמיק בזה יותר.

The whole of the prayer revolves around this matter, for one must go back over it many times, until it is fixed in his heart as actual sight; and each and every one should dwell on this at length according to his intellect: one whose mind is more coarse must go into it more deeply.

ובקשות שבאמצע פסוקי דזמרה ושבחים תקנו אנשי כנה"ג [כנסת הגדולה] מחמת שיש קטרוגים על האדם ודנין אותו אם הוא ראוי לכך

And the requests in the midst of the Pesukei DeZimra and the praises were instituted by the Men of the Great Assembly because there are accusations against a person, and they judge him whether he is worthy of this;

וגם כי יש כמה מניעות וסיבות המטרידות את האדם מהתבוננות זו וע"ז אנו מבקשים רחמים הושיעה את עמך וגו' ורעם ונשאם כו'

and also because there are many hindrances and causes that distract a person from this contemplation. And about this we ask for mercy: "Save Your people," etc., "and tend them and carry them," etc.,

והוא רחום וגו' (ועמ"ש מזה בפ' פנחס סד"ה צו את בני" [בני ישראל]). וכל הענין עד ק"ש [קריאת שמע] הוא לעורר את האהבה ובק"ש [ובקריאת שמע] אומרים הויה אלקינו אחד.

"And He, being merciful," etc. (And see what is written about this in Parshas Pinchas, at the end of the discourse beginning "Command the children of Israel.") And the whole matter until the Shema is to awaken the love; and in the Shema we say, "Havayah our G-d ... One."

ואיתא בגמ' [בגמרא] אנשי יריחו היו כורכין את שמע ולא היו מפסיקין בין אחד לואהבת בדבר אחר לפי
And it is stated in the Gemara that the men of Yericho would "wrap together" the Shema, and would not interrupt between "One" and "And you shall love" with anything else, because

שהם תלויין זה בזה שלפי ערך התבוננותו באחדותו יתברך ככה תתעורר מדת האהבה, לפיכך היו כורכין את שמע כו' אלא שאין הלכה כאנשי יריחו שבשכמל"ו [שברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד] לא הוי הפסק משום שגם זה רזא דאחד.

they depend on each other: according to the measure of one's contemplation of His unity, may He be blessed, so will the attribute of love be aroused. Therefore they would "wrap together" the Shema, etc. But the halachah does not follow the men of Yericho, for "Blessed be the Name of the glory of His kingdom forever and ever" is not an interruption, because this, too, is the secret of "One."

ועד הוא רוא דאחד בחילופי אתוון וגו' ונק' יחודא תתאה כנודע (ועמ"ש מזה בד"ה בחדש השלישי):

And “va’ed” (“and ever”) is the secret of “One” (echad) through an exchange of letters, etc., and it is called the lower unity (yichuda tata’ah), as is known. (And see what is written about this in the discourse beginning “In the third month.”)

5 ב והנה יש שני מיני אהבות אהבה שנעשית מאליה ע"י התבוננות בהו"י אחד והיא כשלהבת העולה מאליה ובווערת כרשפי אש ואין בה שום מבוקש.

2. Now, there are two kinds of love. [One is] a love that comes about of itself through contemplation of “Havayah is One”; it is like a flame that rises of itself and burns like flashes of fire, and there is nothing at all that it seeks.

(והוא כמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] ח"א [חלק א'] ספ"י ולא כדי לדבקה בו ית' בלבד לרוות צמאון נפשם הצמאה לה'. אלא איזהו חסיד המתחסד עם קונו כו' ע"ש).

(This is as is written in Sefer Shel Beinonim, Part I, at the end of chapter 10: “and not only in order to cleave to Him, may He be blessed, to quench the thirst of their soul that thirsts for G-d; rather, ‘Who is a chassid? One who acts with kindness toward his Maker,’” etc.; see there.

ועיין בד"ה כתיב מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. ועמ"ש לקמן סד"ה והקרבתם עולה אשה. גבי ובחינה זו נק' בשם עולה לפי שעולה מאליה כו' ע"ש).

And see the discourse beginning “It is written, ‘How beautiful and how pleasant you are, love, in delights.’” And see what is written below, at the end of the discourse beginning “And you shall offer a burnt-offering, a fire-offering,” regarding “and this level is called by the name olah (burnt-offering), because it rises (olah) of itself,” etc.; see there.)

ואהבה השנית הוא שחפץ ומשתוקק לדבקה בו ית' וזה יש בלב כל אחד ואחד מישראל.

And the second love is that one desires and longs to cleave to Him, may He be blessed; and this is in the heart of each and every one of Israel.

וזהו ואהבת דהיינו שתתאוה שיהיה הו"י אלקיך כנודע (משא"כ האהבה הראשונה היא מעלת ומדרגת בני עלייה כמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] שם ובד"ה מה יפית הנ"ל וע"ז נאמר שמחו צדיקים בה'. ועיין סד"ה זה יתנו כו' מחצית השקל).

And this is [the meaning of] "And you shall love": that is, that you should desire that Havayah be your G-d, as is known. (Whereas the first love is the distinction and level of the elevated ones (bnei aliyah), as is written in Sefer Shel Beinonim there, and in the discourse beginning "How beautiful," mentioned above; and of this it is said, "Rejoice, you righteous, in Havayah." And see the end of the discourse beginning "This they shall give," etc., "half a shekel.")

וזהו קבלת מ"ש בק"ש [בקריאת שמע] רק שא"א לדבקה בו ית' כי לית מחשבה תפיסא ביה שהוא ית' סתימו דכל סתימין וטמירא דכל טמירין.

And this is the acceptance of the kingdom of Heaven in the Shema; only, it is impossible to cleave to Him, may He be blessed, for "no thought can grasp Him," since He, may He be blessed, is "hidden of all the hidden ones" and "concealed of all the concealed ones."

פ"י שיש עולמות שנקראים סתימין והם למעלה מבחי' עוה"ב [עולם הבא] והוא ית' סתים ונעלם מהם שאינם משיגים אותו וכן טמירא דכל טמירין כ"א ע"י התורה.

That is: there are worlds that are called "hidden ones," and they are above the level of the World to Come, and He, may He be blessed, is hidden and concealed from them, for they do not grasp Him; and likewise "concealed of all the concealed ones" — except through the Torah.

6 וזהו ודברת בם כו' שאותיות התורה מלוכש בהם התפשטות והארה ממנו ית'. כמשל כח הצומח ואותיות המחשבה הנ"ל כמ"ש במן

And this is [the meaning of] "And you shall speak of them," etc.: that in the letters of the Torah there is en clothed a spreading forth and illumination from Him, may He be blessed, as in the analogy of the power of growth and the letters of thought mentioned above; as is explained regarding the manna,

כי טל אורות טלך ונתגשם עד שדכו במדוכה וכו'. ועמ"ש מזה בפ' עקב סד"ה ויאכילך את המן.

"for a dew of lights is your dew," and it became physical, until "they pounded it in a mortar," etc. And see what is written about this in Parshas Eikev, at the end of the discourse beginning "And He fed you the manna."

7 וזהו ותורה אור שהיא הארה מא"ס ב"ה ואי לזאת יהיה השמחה גדולה בעסק התורה והמצות כי בזה ירוה צמאוננו מה שחפץ ומשתוקק לדבקה בו יתברך.

And this is [the meaning of] “and the Torah is light”: that it is an illumination from the Infinite One (Ein Sof), blessed be He. Accordingly, there should be great joy in occupying oneself with the Torah and the mitzvos, for through this one quenches his thirst: his desire and longing to cleave to Him, may He be blessed.

וכמ"ש מזה באריכות בד"ה צו את בני ישראל כו' את קרבני לחמי בענין הקטר החלב ע"ג [על גבין] המזבח ובענין פקודי ה' ישרים משמחי לב וע"ז נאמר תחת אשר לא עבדת כו'

And as is written about this at length in the discourse beginning “Command the children of Israel,” etc., “My offering, My bread,” regarding the burning of the fats upon the altar, and regarding “The precepts of Havayah are upright, gladdening the heart.” And of this it is said, “Because you did not serve,” etc.,

בשמחה ובטוב לבב (ועיין זח"א [זוהר חלק א] קט"ז א' קע"ז א') כי בחינת שמחה זו מהעבודה בתורה ומצות שבזה מרוה צמאוננו יוכל כל אדם להגיע אליה וכנ"ל.

“with joy and with gladness of heart” (and see the Zohar, Part I, 116a, 177a): for this level of joy, from the service in Torah and mitzvos through which one quenches his thirst — every person can reach it, as mentioned above.

אך הנה יש ב' בחי' בלימוד התורה. אחד תיכף אחר התפלה כשמעורר את האהבה ולומד התורה בנפש צמאה כצמא למים ואז הוא בודאי שמח בעבודתו.

However, there are two levels in the study of Torah. One is immediately after prayer, when one has aroused the love and studies the Torah with a thirsting soul, like one who thirsts for water; and then he is certainly joyful in his service.

8 ועמ"ש בד"ה אוסרי לגפן עירה גבי כי התענוג הוא שייך אחר מילוי הרצון כו' ע"ש.

And see what is written in the discourse beginning “Binding his foal to the vine,” regarding “for delight belongs after the fulfillment of the will,” etc.; see there.

ובחינה השנית הוא כשנופל מבחי' האהבה הן בעל עסק כשעוסק בעסקו או יושב אוהל כו'.

And the second level is when one has fallen from the level of love, whether a man of business when he is occupied with his business, or one who dwells in the tent, etc.

אעפ"כ [אף על פי כן] יכול לשמוח א"ע [את עצמו] בלימודו ע"י התבוננות כי התורה הוא אור א"ס ב"ה ואורייתא וקוב"ה [וקודשא בריך הוא] כולא חד אף שהוא רחוק מה' בתכלית הריחוק כיון

Even so, he can make himself joyful in his study through contemplating that the Torah is the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, and "the Torah and the Holy One, blessed be He, are all one." Even though he is far from G-d, at the utmost distance, since

שהוא עוסק בעניני העולם ומו"מ [ומשא ומתן] מ"מ מאחר שהוא בהיתר יכול לחזור לה' ולעבודתו כיון שאינו אסור וקשור בידי החיצונים ולכן נקרא בשם היתר ר"ל [רוצה לומר]

he is occupied with the matters of the world and with commerce, nevertheless, since he is within what is permitted (heter), he can return to G-d and to His service, since he is not bound (asur) and tied in the hands of the external forces; and therefore it is called by the name heter, that is to say,

כמו למשל האדם הניתן ביד שונאו רק שאינו חבוש ויכול לילך ואפשר לו לברוח אם לא שנכשל בדבר איסור ח"ו [חס ושלום] ואם נכשל אז אין לו תקנה אם לא בהרהורי תשובה באמת וכמ"ש במ"א.

like, for example, a person who has been handed over into the hand of his enemy, only he is not imprisoned and can walk about, and it is possible for him to escape — unless he has stumbled in something forbidden, G-d forbid; and if he has stumbled, then he has no remedy except through thoughts of teshuvah in truth, as is written elsewhere.

9 ואדרבה כל מה שיתבונן היטב איך הוא רחוק מה' ע"י שיכיר מקומו וידע ערכו שאפילו הוא יושב אוהל כו'

On the contrary: the more he contemplates well how far he is from G-d, by recognizing his place and knowing his worth — that even if he is one who dwells in the tent, etc.,

שהרי יכול לדבר דברים בטלים באמצע לימודו באין מונע מכש"כ [מכל שכן] אם נכשל בדבר איסור בחטאת נעורים כי ידע אינש בנפשיה,

for, after all, he can speak idle words in the middle of his study with nothing to stop him; all the more so if he has stumbled in something forbidden through the sins of youth, for "a person knows his own soul";

ואף שהרהר ועשה תשובה אם עדיין לא עשה תשובה שלימה וסיגופים הממרקין יותר וכל מה שיאריך ויעמיק בענין פחיתת עצמו ויהיה נבזה בעיניו נמאס וישים עצמו כשיריים למה הוא נברא בעולם,

and even if he has had thoughts [of teshuvah] and done teshuvah, if he has not yet done complete teshuvah and the mortifications that cleanse more — and the more he dwells at length and goes deeply into his own lowliness, and is despicable in his own eyes, contemptible, and makes himself like leftovers: why was he created in the world? —

אזי תהיה שמחת הנפש בעסק התורה כפולה ומכופלת ביתר שאת (ועיין בסש"ב [בספר של בינונים] פל"א ל"ד וסד"ה ויחפרו עבדי יצחק בענין באר מים חיים) והעצבות הוא כשמבקש גדולות דוקא להגיע למדריגת רשב"י [רבי שמעון בר יוחאי] שתורתו אומנתו

then the joy of the soul in occupying himself with the Torah will be double and redoubled, with surpassing elevation (and see Sefer Shel Beinonim, chapters 31 and 34, and the end of the discourse beginning "And Yitzchak's servants dug," on the matter of "a well of living water"). And sadness is when he seeks great things specifically: to reach the level of Rabbi Shimon bar Yochai, whose Torah was his occupation,

כמו שאמר בחד קטירא אתקטרנא נשמתא ביה אחידא ביה להיטא וכו' פי' שלא היה בבחינת שינה ולא היה צריך לעורר את האהבה ולכן היה פטור מתפלה.

as he said, "With one bond I am bound [to Him]; the soul is held fast in Him, aflame in Him," etc. That is, he was not in a state of sleep and did not need to arouse the love, and therefore he was exempt from prayer.

10 וזהו שכתוב ועובר על פשע לשארית נחלתו למי שמשים עצמו כשיריים ענין גודל עוצם שפלות הנ"ל התורה אור א"ס ב"ה עובר על פשע שאין פשעיו

And this is what is written, "and passes over transgression for the remnant of His heritage": for one who makes himself like leftovers — the matter of the great intensity of lowliness mentioned above — the Torah, the Infinite Light, blessed be He, "passes over transgression," so that his transgressions

תופסים מקום כלל, וכמשל הארת אור השמש על הארץ שבמקום שכלה זריחת האור שם הוא יותר חמימות אור השמש כמו על הארץ ממש הוא חם יותר ובגובה האויר יש טורא דתלגא וכו'.

take up no space at all. It is like the analogy of the shining of the sun's light upon the earth: in the place where the shining of the light comes to an end, there the warmth of the sun's light is greater; so that right on the earth it is hotter, while high up in the air there is a mountain of snow, etc.

11 וכן עד"מ בהארת אור תורה הוא יותר במי שהוא בחינת שיריים ומותר בעולם כו' וזהו ועובר על פשע

And so, by way of analogy, with the illumination of the light of Torah: it is greater in one who is at the level of leftovers and superfluous in the world, etc. And this is [the meaning of] "and passes over transgression,"

רק שיהיה חטאתי נגדי תמיד ולא מלוכש בהם דרך ישר ע"ד אוילים מדרך פשעם המבואר במ"א בד"ה בהעלותך את הנרות וכמ"ש דרך אויל ישר בעיניו.

provided only that "my sin is ever before me," and that he not be encloded in them [as if they were] an upright way, in the manner of "fools, because of the way of their transgression," as is explained elsewhere, in the discourse beginning "When you raise up the lamps," and as it is written, "The way of a fool is upright in his own eyes."

והנה בחינה זו נקרא יעקב משא"כ בחי' ישראל כי שרית עם אלקים (עמ"ש בד"ה מה טובו אוהליך יעקב וגו')

Now, this level is called Yaakov; whereas the level of Yisrael [is] "for you have striven with G-d" (see what is written in the discourse beginning "How goodly are your tents, Yaakov," etc.),

והוא ענין עת התעוררות אהבה רבה בתפלה ובתורה שאחר התפלה ואזי השמחה היא בנקל יותר and it is the matter of the time of the arousal of great love (ahavah rabbah) in prayer and in the Torah [study] that follows prayer; and then joy comes more easily.

וזהו ולישרי לב שמחה ע"ד אשר עשה האלהים את האדם ישר כו' וזהו בחי' ישראל ישר אל

And this is [the meaning of] "and for the upright in heart, joy," in the manner of "G-d made man upright," etc.; and this is the level of Yisrael: yashar El, "upright [with] G-d."

(ועמ"ש מזה בד"ה בפרשת נסכים כתיב. ומ"מ גם מבחינה זו דישראל מאיר בכל אחד בשעת התפלה כנ"ל וגם שבת בכללו הוא בחי' ישראל כמ"ש בד"ה לא הביט און ביעקב כו' וע"ש דיעקב נק' עבדי.)

(And see what is written about this in the discourse beginning "In the passage of the libations it is written." Nevertheless, [a light] from this level of Yisrael also shines in each one at the time of prayer, as mentioned above; and also Shabbos as a whole is the level of Yisrael, as is written in the discourse beginning "He has not beheld iniquity in Yaakov," etc.; and see there that Yaakov is called "My servant."

וזהו תחת אשר לא עבדת בשמחה ועמ"ש ע"פ ועתה יגדל האי וע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו וע"פ לכן אמור לבני ישראל וע"פ רני ושמחי הנ"ל מענין עבדו את ה' בשמחה כו' ובד"ה שוש אשיש.

And this is [the meaning of] "Because you did not serve with joy." And see what is written on the verse "And now, let [the power of] Ado-nai be great," and on the verse "After Havayah your G-d shall you walk," and on the verse "Therefore say to the children of Israel," and on the verse "Sing and rejoice," mentioned above, regarding "Serve Havayah with joy," etc.; and in the discourse beginning "I will greatly rejoice."

אמנם בחי' שמחו צדיקים בה' זהו ע"ד מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים הנזכר לעיל ואין כל אדם זוכה לזה,

However, the level of "Rejoice, you righteous, in Havayah" is along the lines of "How beautiful and how pleasant you are, love, in delights," mentioned above, and not every person merits this;

אבל שמחה של מצוה ותורה מה שעל ידי זה מרוה נפשו הצמ אה ליוצרה ע"ז מצווה כל אדם, ועיין בסש"ב [בספר של בינונים] ס"פ מ"א גבי אבל יחוד נפשו כו' בזה חפץ כל אדם מישראל באמת לאמתו כו'

but the joy of a mitzvah and of Torah, through which one quenches his soul that thirsts for its Creator — this every person is commanded. And see Sefer Shel Beinonim, at the end of chapter 41, regarding "but the union of his soul," etc., "this every person of Israel desires in very truth," etc.;

ע"ש, ועמ"ש ע"פ בהעלותך מענין ההפרש בין אהבה שמבחינת אברהם ומבחי' אהרן ומבואר לעיל ענין וישכם אברהם בבקר מדת יום ובחינת אהרן הוא בבקר בהיטיבו והוא בחינת הטבה יותר מבקר דאברהם מצד עצמו.

see there. And see what is written on the verse "When you raise up" about the difference between love from the level of Avraham and from the level of Aharon. And above was explained the matter of "And Avraham rose early in the morning," the attribute of day; and the level of Aharon is "in the morning, when he makes good," and it is a level of making good beyond the morning of Avraham as it is in itself.

והיינו לבוא לבחינת ומדרגת שמחו צדיקים כו'. ועוד י"ל [יש לומר] בענין ההפרש שבין בחי' השמחה בעבודת ה' של כל ישראל מה שעליה נאמר תחת אשר לא עבדת כו'

And that is, to come to the level and rank of "Rejoice, you righteous," etc. And further, it can be said regarding the difference between the level of joy in the service of G-d of all Israel, of which it is said, "Because you did not serve," etc.,

בשמחה ובין השמחה דשמחו צדיקים בה', והוא ע"ד שנתבאר במ"א בד"ה ה' לי בעוזרי בענין פי' מועדים לשמחה כי בכל השנה השמחה גנוזה בעבודה

“with joy,” and the joy of “Rejoice, you righteous, in Havayah”: it is along the lines of what was explained elsewhere, in the discourse beginning “Havayah is for me among my helpers,” regarding the explanation of “festivals for joy”: that throughout the year the joy is hidden in the service,

וזהו אשר לא עבדת בשמחה ועושין מהעבודה עיקר והשמחה היא שמחה של מצוה אבל כיו"ט [ביום טוב] השמחה היא בהתגלות וישמחו בך ישראל. וע"ש הטעם כו'.

and this is “because you did not serve with joy”: one makes the service the main thing, and the joy is the joy of a mitzvah. But on Yom Tov the joy is in revelation: “and may Israel rejoice in You.” And see there the reason, etc.

ועל דרך זה יובן גם כאן כי להיות וישמחו בך ממש זהו מעלת הצדיקים אלא שביו"ט [שביום טוב] יכולים כל ישראל להגיע לבחינה זו וכענין מ"ש במ"א בענין גביע הכסף שהטמין יוסף הצדיק באמתחת בנימין שהוא ענין נכסף נכספתה כו'.

In this way it will be understood here as well: to be [at the level of] “they will rejoice in You” in actuality is the distinction of the righteous, except that on Yom Tov all Israel can reach this level; as in what is said elsewhere about the silver goblet that Yosef the Righteous hid in Binyamin’s sack, which is the matter of “you longed greatly (nichsof nichsafta),” etc.

ודרך זה קרוב ג"כ לדרך הראשון. ועמ"ש בביאור ע"פ וכל בניך בענין המדרש בש"ש [בשיר השירים] רבה על פ' נגילה ונשמחה בך הא חדותא שלימא כו' ע"ש):

And this approach is also close to the first approach. And see what is written in the explanation on the verse “And all your children,” regarding the Midrash in Shir HaShirim Rabbah on the verse “We will exult and rejoice in you”: “this is complete joy,” etc.; see there.)

12 ג והנה קודם התפלה צריך כובד ראש שהוא המרירות על שאין בחי' ישראל לי ראש מאיר בו בגילוי מחמת עונותי עברו ראשי.

3. Now, before prayer one needs koved rosh (heaviness of head), which is bitterness over the fact that the level of Yisrael — li rosh (“a head for Me”) — does not shine in him openly, because “my iniquities have passed over my head.”

וזהו בחי' כובד ראש והיינו שיבא לידי הכנעה והשפלות ופחיתות עצמו במוח בידיעה היטב וא"צ [ואין צריך / ואינו צריך] שיהיה בלב דוקא, ולא

And this is the level of heaviness of head: that is, that he come to submission, lowliness and [a sense of] his own inferiority in the mind, with thorough knowledge; and it need not be specifically in the heart. And [it is] not

כמו שסוברים העולם שקודם התפלה יוכל להיות טמטום הלב כי א"א להיות בשחרית קודם התפלה כמשארו"ל [כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] אידלי יומא אידלי קצירא שהחסד מתעורר בבקר דאברהם.

as people suppose, that before prayer there can be dullness of the heart; for it is impossible [for this] to be at Shacharis before prayer, as our Sages, of blessed memory, said: "When the day rises, the illness lifts," for Chesed (kindness) is aroused in the morning of Avraham.

וג' דברים הם להסיר כל המונעים בתפלה אי מקוה וכמו שמצינו במשנה ספ"ח דיומא מה מקוה מטהר. And three things serve to remove all that hinders prayer. The first is a mikveh, as we find in the Mishnah at the end of the eighth chapter of Yoma: "Just as a mikveh purifies."

13 והנה הרי"ף [הרי"ף (רבי יצחק אלפסי)] פ"ג [פרק ג'] דברכות ותר"י [ותלמידי רבינו יונה] כתבו בשם רב האי דלא בטלו טבילת בעל קרי אלא לד"ת [לדברי תורה]

Now, the Rif, in the third chapter of Berachos, and the Talmidei Rabbeinu Yonah wrote in the name of Rav Hai that the immersion of one who has had a seminal emission was annulled only for words of Torah,

אבל לתפלה צריך טבילה ואע"ג [ואף על גב] דאנן לא קיי"ל [קיימא לן] כן כמ"ש בש"ע [בשלחן ערוך] מ"מ כתב תר"י [ותלמידי רבינו יונה] שלדברי הכל התפלה מקובלת יותר עם הטבילה.

but for prayer, immersion is required. And although we do not hold so, as is written in the Shulchan Aruch, nevertheless the Talmidei Rabbeinu Yonah wrote that according to all opinions, prayer is more acceptable with immersion.

ויש לומר קצת טעם לזה מ"ש תפלה מתורה והוא ע"פ גירסת הירושלמי במשנה סוף מסכת סוטה הטהרה נטלה את הריח.

And some reason can be given for this — what distinguishes prayer from Torah — and it is according to the Jerusalem Talmud's version of the Mishnah at the end of tractate Sotah: "Purity has taken away the fragrance."

וכן בגמרא דידן בסוטה (דמ"ט א') מורחנא ריחא דחנוניתא א"ל [אמר ליה] בני טהרה יש בך. הרי דבחינת ריח דוקא נמשך מענין הטהרה והוא משום

And likewise in our Gemara, in Sotah (49a): "I smell the fragrance of a chinunisa." He said to him, "My son, there is purity in you." We see, then, that the quality of fragrance specifically derives from the matter of purity; and this is because

כי ענין טומאה וטהרה הוא בחי' מקיפים ועל כן שייך הטהרה דוקא לענין הריח שהוא ג"כ בחינת מקיף כמ"ש בד"ה אלה מסעי בענין ירדן יריחו.

the matter of impurity and purity is [on] the level of makifim (encompassing levels), and therefore purity pertains specifically to fragrance, which is also the level of a makif, as is written in the discourse beginning "These are the journeys," regarding "the Jordan [at] Yericho."

14 והנה הקרבנות נקרא ריח ניחוחי. וכתוב וירח ה' את ריח הניחוח. ובוזה יובן מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] פרק הניזקין שנכנס לו יתוש בחוטמו.

Now, the offerings are called "My pleasing fragrance," and it is written, "And Havayah smelled the pleasing fragrance." And with this we will understand the saying of our Sages, of blessed memory, in the chapter HaNizakin, that a gnat entered his nose.

והיינו מדה כנגד מדה לפי שהחריב בהמ"ק [בית המקדש] וביטל הקרבנות שהיו בחי' ריח ניחוח להקב"ה וכתוב ותהלתי אחטם לך ועמ"ש בד"ה באתי לגני בענין אריתי מורי.

That is, measure for measure: because he destroyed the Holy Temple and abolished the offerings, which were the level of a pleasing fragrance to the Holy One, blessed be He. And it is written, "and [for] My praise I will restrain (echetom) for you." And see what is written in the discourse beginning "I have come into My garden," regarding "I have gathered My myrrh."

והנה התפלה היא במקום קרבנות והיא ג"כ בחי' ריח ניחוחי ולכן אמרו לבעל החוטם אני מתפלל כמ"ש בזח"ג [בזהר חלק ג] (נשא ק"ל ע"ב).

Now, prayer is in place of the offerings, and it, too, is the level of "My pleasing fragrance." And therefore they said, "To the Master of the nose I pray," as is written in the Zohar, Part III (Naso, 130b).

וכיון שכן לכן צריך לזה טהרה כנ"ל שהטהרה שייך לבחינת ריח. וריחא דחנוניתא זהו כענין לבעל החוטם אני מתחנן.

And since this is so, it therefore requires purity, as mentioned above, for purity pertains to the level of fragrance. And “the fragrance of a chinunisa” is like the matter of “To the Master of the nose I supplicate (mischanen).”

וע"כ לדברי הכל התפלה מקובלת יותר עם הטבילה ועיין בר"ח [בראשית חכמה] שער האהבה פי"א [פרק י"א] ג"כ טעם לזה כי התורה כו' אמנם תפלה כו' יעו"ש [יעו"ש שם].

And therefore, according to all opinions, prayer is more acceptable with immersion. And see Reishis Chochmah, Sha'ar HaAhavah, chapter 11, which also [gives] a reason for this: “for the Torah,” etc., “but prayer,” etc.; see there.

הב' צדקה כמו ר"א [רבי אלעזר] יהיב פרוטה כו' בצדק אחזה פניך מפני שיש קטרוגים על האדם ודנין אותו אם ראוי לכנס להיכל ממ"ה [מלך מלכי המלכים] הקב"ה בתפלה וצדקה תציל כו' וצדקה תרומם גוי ועמ"ש סד"ה וארשתיך לי.

The second is charity, as Rabbi Elazar would give a perutah, etc., “In righteousness I shall behold Your face”; because there are accusations against a person, and they judge him whether he is worthy to enter the palace of the King of the kings of kings, the Holy One, blessed be He, in prayer; and “charity saves,” etc., and “charity exalts a nation.” And see what is written at the end of the discourse beginning “And I will betroth you to Me.”

15 והג' הוא עסק ולימוד דברי מוסר ובפרט דברי מוסר הנמצאים בזוהר מלשון הארה שמאיר במקום החושך

And the third is occupying oneself with and studying words of musar, and in particular the words of musar found in the Zohar ([a name] from the language of “illumination”), which shines in the place of darkness,

שהוא חכמת אמת אשת חיל עטרת בעלה היא האמונה שמלא כה"כ [כל הארץ כבודו] אף בלי התבוננות יקרה מאד למעלה מצד דירה בתחתונים וכו' והיא עטרת בעלה.

for it is the wisdom of truth. “A woman of valor is the crown of her husband”: this is the faith that “the whole earth is full of His glory”; even without contemplation, it is very precious above, on account of a dwelling place among the lower realms, etc.; and it is “the crown of her husband.”

פ"י בעלה היא אהבה רבה שאחר התבוננות באמונה זו הפשוטה לדבקה בה' אחד סובב כ"ע [כל עלמין]
 שאהבה רבה זו הוא בחי' דכר כמ"ש זכר חסדו וכו'.

That is: "her husband" is the great love that [comes] after contemplation of this simple faith: to cleave to G-d, the One, Who encompasses all worlds (sovev kol almin); for this great love is the level of the masculine (dechar), as it is written, "He has remembered (zachar) His kindness," etc.

ומפני שנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים היא האמונה הפשוטה נעשית עטרת לראשו כו':

And because the Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling place among the lower realms, the simple faith becomes a crown for his head, etc.

ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם...

“And Moshe Called to All Israel”

1 ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם ראיתם כו' המסות הגדולות אשר ראו עיניך כו' ולא נתן
ה' לכם לב לדעת ועינים לראות וגו'.

“And Moshe called to all Israel and said to them: You have seen,” etc.; “the great trials which your eyes saw,” etc.; “yet Havayah has not given you a heart to know and eyes to see,” etc.

והוא תמוה דמתחלה אמר אתם ראיתם כו' ואח"כ אמר ולא נתן כו' ועינים לראות וכו'.

This is puzzling, for at first he said, “You have seen,” etc., and afterwards he said, “yet [Havayah] has not given,” etc., “and eyes to see,” etc.

ולהבין זה הנה כתיב ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם (נזכר ברבות וירא ס"פ נ"ד
ויגש פצ"ד זח"א [זהר חלק א] ק"ב ב' ח"ג [חלק ג'] כ"ב ב' נ"ב ב').

To understand this: it is written, “And he planted an eshel in Beer Sheva, and he called there in the name of Havayah, Kel Olam” (mentioned in [Midrash] Rabbah, Vayera, end of chapter 54, Vayigash, chapter 94; Zohar, Part I, 102b; Part III, 22b, 52b).

דהנה כתיב רם על כל כו' מי לא יראך וגו' (ירמיה ס"י יו"ד) דגם עובדי כוכבים קרו ליה אלקא דאלקיא
כמ"ש ממזרח שמש עד מבואו גדול שמי וגו'.

For it is written, “High above all,” etc., “Who would not fear You,” etc. (Jeremiah, chapter 10): for even the worshippers of the stars call Him “the G-d of gods,” as it is written, “From the rising of the sun to its setting My Name is great,” etc.

אך הם בבחינת פירוד להיות בחינת יש ודבר בפני עצמו ואברהם הנה היה עומד וצוח בשם ה' אל
עולם.

But they are at the level of separateness, being at the level of an entity (yesh) and a thing by itself; whereas Avraham would stand and cry out in the name of Havayah, Kel Olam.

פִּי שֶׁהֵשֵׁם הוּיִי הוּא אֵל עוֹלָם כּוֹלָא חַד וְלֹא אֵל הָעוֹלָם שֶׁהָעוֹלָם הוּא יֵשׁ וְדָבָר בִּפְיֵעַ [בִּפְנֵי עֲצֻמוֹ] וְהוּא
הַמַּחֲיָה אוֹתָם אֵינּוּ כֵן

That is, the Name Havayah is Kel Olam, [G-d and world] all one, and not Kel HaOlam, [the G-d] of the world, [meaning] that the world is an entity and a thing by itself and He is the One who gives them life. It is not so;

אֵלָּא כִּמוֹ שֶׁשְּׁמוֹ שֶׁל אָדָם אֵינּוּ מֵעֲצֻמֵּי הָאָדָם אֲלֵא שֶׁהַחַיּוּת שֶׁלּוֹ מְלוּבֵשׁ בְּאוֹתוֹת שְׁמוֹ שֶׁהָרִי אָנוּ
רוֹאִים שֶׁכְּשֶׁקוֹרִין אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ הוּא מֵתַעֲרָר

rather, just as a person's name is not of the person's essence, but his life-force is encloded in the letters of his name, for we see that when he is called by his name he is roused,

כִּמוֹ כֵּן שֵׁם הוּיִי בִּיָּה הוּא מֵתַלְבֵּשׁ תּוֹךְ כִּיָּע [כָּל עֲלָמִין] וְהֵם רַק לְבוּשִׁים וְטַפְלִים אֵלָיו יֵתִי וְכוֹלָא חַד מִמֶּשׁ.
so too the Name Havayah, blessed be He, is encloded within all worlds, and they are only garments, and secondary to Him, may He be blessed; and all is truly one.

2 וְזֶהוּ אֵל עוֹלָם כִּמִּיָּשׁ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד יִהְיֶה בִּיָּה בְּפַעֲמִים יִיָּה שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּבַחֲנִת וְיִיָּה

And this is [the meaning of] Kel Olam, as it is written, "On that day Havayah will be One and His Name One": yihyeh ["will be"] is twice yud-hei, so that it will not be at the level of vav-hei,

כִּי הוּאִיוֹ הוּא בְּחִינַת הַמַּשְׁכָּה שִׁיּוּכָל לְהַשְׁתַּלְשֵׁל לְמַטָּה עַד שִׁיּוּכָל לִהְיוֹת יֵשׁ וְדָבָר בִּפְיֵעַ [בִּפְנֵי עֲצֻמוֹ] אֲלֵא
שִׁיָּהּ הַכֹּל בְּחִינַת יִיָּה לְמַטָּה

for the vav is the aspect of drawing down, [by which] it can descend step by step below until it can be an entity and a thing by itself; rather, all will be at the level of yud-hei below

כִּמוֹ לְמַעַלָּה וְעֵיין בִּלְקִיָּת [בִּלְקוּטֵי תוֹרָה (לְהַאֲרִיזִיל)] בְּזִכְרִיָּה עַל פֶּסוּק זֶה וּמִיָּשׁ מִזֶּה בְּבִיאוֹר עִיָּפּ וְהִיָּה מִסְפָּר
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִיָּשׁ סְדִיָּה שְׁשִׁים הֵמָּה מַלְכוּת גְּבִי תַמְתִּי

as above. And see the Likkutei Torah of the Arizal on Zechariah, on this verse, and what is written about this in the explanation on the verse "And the number of the children of Israel shall be," and what is written at the end of the discourse beginning "Sixty are the queens," regarding "my perfect one."

אֲךָ הִנֵּה כְּתִיב וְנִרְגַן מִפְּרִיד אֱלֹהֶיךָ (בְּמִשְׁלֵי סִי יִיָּו כִיָּח) וְעֵיין זַח"ג [זֶהָר חֶלֶק ג'] (יִיָּו א') וּבְרַבּוֹת בְּרֵאשִׁית רַפ"כ

But it is written, "And a grumbler separates the Chief" (in Proverbs, chapter 16, [verse] 28); and see the Zohar, Part III (16a), and [Midrash] Rabbah on Bereishis, beginning of chapter 20.

לתאוה יבקש נפרד שכשאדם משים רצונותיו בתענוגי העולם או בנצחונות ומדות רעות ח"ו [חס ושלום] הוא בחינת נפרד שלא יוכל להיות בבחי' ה' אחד ושמו אחד הנ"ל.

“The one who is separate seeks desire”: when a person sets his desires on the delights of the world, or on victories and bad traits, G-d forbid, he is at the level of “separate,” so that he cannot be at the level of “Havayah is One and His Name One” mentioned above.

3 והנה כתיב יאר פניו אתנו סלה. פ"י בחי' הארת פנים הוא כמשל אדם הנותן לאוהבו האמיתי איזה דבר

Now, it is written, “May He cause His face to shine with us, Selah.” The meaning: the level of the shining of the face is like the analogy of a person who gives his true friend something:

הוא נותן בעין יפה ורצון הטוב וצהבו פניו מרוב אורה ושמחה. משא"כ לשונאו נותן כמאן דשדי בטר כתפוי בע"כ [בעל כרחך].

he gives with a generous eye and good will, and his face beams from the abundance of light and joy. Whereas to his enemy he gives like one who throws [something] behind his shoulders, against his will.

4 וזהו יאר ה' פניו אליך שישפיע החיות מבחינת הארת פנים הנ"ל משא"כ גבי כו'.

And this is [the meaning of] “May Havayah cause His face to shine upon you”: that He will bestow the life-force from the level of the shining of the face mentioned above, which is not so with regard to, etc.

אך הארת פנים הנ"ל הוא אתנו דוקא פ"י כשאנחנו ג"כ בבחי' הארת פנים כמ"ש כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם כו'.

But the shining of the face mentioned above is “with us” specifically; that is, when we too are at the level of the shining of the face, as it is written, “As in water, face [answers] to face, so is the heart of man to man,” etc.

פ"י האדם התחתון הוא כנ"י [כנסת ישראל] כמ"ש ואתנה צאני צאן מרעיתי אדם אתם. אתם קרוים אדם כו' לאדם פ"י לאדם העליון שעל דמות הכסא כו'.

That is, the lower “man” is the Community of Israel (Knesses Yisrael), as it is written, “And you, My flock, the flock of My pasture, are man”; “You are called adam (man),” etc. “To man” means to the Supernal Man who is upon the likeness of the Throne, etc.

5 ובחיי הארת פנים אצל ישראל הוא כמ"ש ישמח ישראל בעושיו כמו שהוא ית' שש ושמה בנו כמ"ש ומשמחתך ששמחת בו קראת כו'.

The level of the shining of the face on the part of Israel is as it is written, "Let Israel rejoice in its Maker," just as He, may He be blessed, is glad and rejoices in us, as it is said, "and out of Your joy with which You rejoiced in him, You called," etc.

והיא חדות ה' מגדולתו שאין חקר. כמשל האדם שצהבו פניו מרוב אורה ושמחה כשרואה את אוהב ו האמיתי בבחי' הארת פנים הנ"ל ושוכח לגמרי על צערו ויגונו שיש לו מחמת השמחה ותענוג מראות פני אוהבו.

And this is joy in G-d, at His greatness, which is unfathomable. As in the analogy of a person whose face beams from the abundance of light and joy when he sees his true friend at the level of the shining of the face mentioned above, and he completely forgets the pain and grief that he has, because of the joy and delight of seeing his friend's face.

כך כשיזכור האדם על ה' שהוא אוהבו האמיתי בבחינת הארת פנים הנ"ל ויתבונן בגדולתו אשר ממלא כ"ע [כל עלמין] וסובב כ"ע [כל עלמין] וכולא קמיה כלא חשיב

So too, when a person remembers G-d, that He is his true Friend at the level of the shining of the face mentioned above, and contemplates His greatness, that He fills all worlds (memalei kol almin) and encompasses all worlds (sovev kol almin), and all before Him is considered as nothing,

ישכח ע"ע לגמרי אפילו יש לו צער ממילי דעלמא כו' וישכח הצער מפני השמחה בה' כו'.

he will forget himself completely, even if he has pain from worldly matters, etc.; and he will forget the pain because of the joy in G-d, etc.

כמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ לבטל כל חפץ ותשוקה זולת התשוקה בה' אחד.

As it is written, "Whom have I in heaven? And with You I desire nothing on earth": to nullify every desire and longing other than the longing for the One G-d.

6 והנה זמן התעוררות הארת פנים הנ"ל הוא ברי"ה [בראש השנה] יושב על כסא רחמים ואז כתיב שמאלו תחת לראשי התחלת התקרבות עד שכיזה"כ [שביום הכפורים] ושמחת תורה הוא וימינו תחבקני כו'

Now, the time of the arousal of the shining of the face mentioned above is on Rosh HaShanah, [when He] sits on the throne of mercy; and then it is written, "His left hand is under my head," the beginning of drawing near, until on Yom Kippur and Simchas Torah it is "and His right hand embraces me," etc.

ובעשיית [ובעשרת ימי תשובה] צריך האדם להתבושש מפני ה' אשר הוא יתברך מקרב אותנו בבחי' הארת פנים הנ"ל ואנחנו בתכלית הריחוק ממנו מפני

And in the Ten Days of Teshuvah a person must feel ashamed before G-d, for He, may He be blessed, draws us near at the level of the shining of the face mentioned above, while we are utterly far from Him because of

עונות המבדילין כמ"ש בושתי ונכלמתי להרים אלהי פני אליך וכמ"ש בזהר ס"פ בחקתי ע"פ ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתם ולא געלתם לכלותם.

the sins that separate, as it is written, "I am ashamed and humiliated to lift up, my G-d, my face to You"; and as is written in the Zohar at the end of Parshas Bechukosai, on the verse "And yet even this, when they are in the land of their enemies, I will not despise them nor abhor them to destroy them (lechalosam)."

לכלתם כתיב למשל ככלה שהיא בשוקא דבורסקי ומחמת עוצם אהבתו אליה דמי ליה כשוקא דרוכלין בריחין טבין

It is written lechalasam: as in the analogy of a bride (kallah) who is in the tanners' market, and because of the intensity of his love for her it seems to him like the perfumers' market, with fine fragrances;

וזהו שאנו מבקשים מחל לנו שלא יריח ריח הרע שבבורסקי דהיינו ע"י שיזרוק עלינו מים טהורים להרחיץ את הריח הרע שבבורסקי וכו'.

and this is what we ask, "Pardon us": that He not smell the bad odor of the tannery, that is, by His sprinkling pure water upon us to wash away the bad odor of the tannery, etc.

7 וענין מים טהורים הם י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] י"ג נהרי דאפרסמונא דכיא והם נמשכים ממקום הנקרא טמירא דכל טמירין רעוא דכל רעוין פ"י למשל מקור המעין שאינו נראה ונגלה רק נהרות הנמשכות ממנו הם הנראים.

The matter of "pure water": they are the Thirteen Attributes of Mercy, the thirteen rivers of pure balsam; and they are drawn from the place called "the Most Hidden of all hidden," "the Will of all wills." That is, as an analogy: the source of a spring, which is not seen or revealed; only the rivers drawn from it are what is seen.

כך הוא ית' נקרא טמירא דכל טמירין שהי"ג מדות הרחמים הם נמשכים ממנו. ולכן נקרא יושב על כסא רחמים שהוא רעוא דכל רעוין.

So He, may He be blessed, is called "the Most Hidden of all hidden," for the Thirteen Attributes of Mercy are drawn from Him. And therefore He is called "Who sits on the throne of mercy," for He is "the Will of all wills."

8 והנה בחי' זו רעוא דכל רעוין ישנו אצל כל או"א [אחד ואחד] מישראל והוא בחי' נקודת הלב שלמעלה מן הדעת והיא נקראת יחידה.

Now, this level, "the Will of all wills," is present in each and every one of Israel: it is the level of the point of the heart that is above Daas (knowledge), and it is called yechidah.

וזהו שכתוב מיד כלב יחידתי להוציא בחי' חפצו ורצונו מעניני זה העול' ולדבק בדביקה וחשיקה רצון של כל הרצונות לה' אחד לבדו.

And this is what is written, "from the hand of the dog, my only one (yechidasi)": to take the level of his desire and will out of the matters of this world, and to attach, with cleaving and ardent longing, the will of all wills to the One G-d alone.

9 ובשופר הוא מעורר בחי' זו שהיתה בבחי' שינה שישנו אצל כל אחד ואחד מישראל. ועיי' בחי' זו נמשך בכל יום מעשיית [מעשרת ימי תשובה] בחי' י"ג מדות הרחמים

And with the shofar one arouses this level, which had been in a state of sleep, which is present in each and every one of Israel. And through this level, on each day of the Ten Days of Teshuvah, the level of the Thirteen Attributes of Mercy is drawn down,

שהם נהרות הנ"ל שנמשכים ממקורם הנ"ל וד"ל [ודי למבין] ונקראים מים טהורים שמרחיצים את הריח הרע וכו' שופר מאריך אריכא דאנפין דרך כלל ובדרך פרט בכל יום מעשיית [מעשרת ימי תשובה] חוזר פנים בפנים אחד מן י"ס [י' ספירות] שבאדם שהם חב"ד [חכמה בינה ודעת] ומדותיו.

which are the rivers mentioned above, drawn from their source mentioned above, and this suffices for one who understands; and they are called "pure water," which wash away the bad odor, etc. The shofar lengthens (maarich) Arich Anpin (the Long Countenance) in a general way; and in a particular way, on each day of the Ten Days of Teshuvah, one of the ten Sefiros that are in man, which are Chochmah, Binah and Daas and his emotive attributes (middos), returns face to face.

10 והנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב אלו עשרה ימים שבין ר"ה [ראש השנה] ליוהכ"פ [ליום הכפורים].

Now, our Sages, of blessed memory, said: "Seek Havayah when He may be found, call upon Him when He is near": these are the ten days between Rosh HaShanah and Yom Kippur.

פ"י בהיותו קרוב כשהוא בבחי' הארת פנים הנ"ל אתערותא דלעילא שמאלו תחת לראשי כנ"ל ואז בנקל יכול להיות אתערותא דלתתא כמ"ש כאן ליחיד פ"י בחי' יחידה הנ"ל.

"When He is near" means when He is at the level of the shining of the face mentioned above, an arousal from above, "His left hand is under my head," as mentioned above; and then an arousal from below can easily come about, as it is said, "here, for the individual," meaning the level of yechidah mentioned above.

והנה בזמן ההוא מקבלים כל ניצוצות מישראל בחי' דחילו ורחימו מלמעלה (עזח"ג [עיין זוהר חלק ג'] רי"ד ב') והוא בחי' דחילו ורחימו עליונים מאד שאי אפשר להשיג ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא].

Now, at that time all the sparks of Israel receive the level of awe and love (dechilu urechimu) from above (see the Zohar, Part III, 214b); and it is the level of a very lofty awe and love, which cannot be attained through an arousal from below.

וכמ"ש לב טהור ברא לי אלקים בחי' בר לבב לא יוכל להיות אצל בחי' נברא מצד עצמו באתערותא די"ל [די"ל] כ"א מתנה שנותנים לו מלמעלה בעת בחי' הארת פנים הנ"ל

And as it is written, "Create for me a pure heart, O G-d": the level of "pure of heart" (bar levav) cannot come to be in one at the level of a created being, of himself, through his own arousal, but only [as] a gift that is given to him from above, at the time of the level of the shining of the face mentioned above

(ועמ"ש בד"ה כי תצא בפ"י יהבין ל"י בריתא דמלכא וסד"ה וידעת היום בענין והנורא) וצריך הכנה לזה ע"י עינוים וסיגופים.

(and see what is written in the discourse beginning "When you go out," in the explanation of "They give him the King's daughter," and at the end of the discourse beginning "Know this day," on the matter of "and the Awesome"); and this requires preparation, through afflictions and self-mortifications.

ולכן בעשרת ימי תשובה מתענים ולא משלימין שאין חשוב תענית אלא עינוי שלא יהיה בנפש שביעה וכרס מלאה שלא יוכל לקבל בחי' לב טהור כשאוכל לשובע וכרס מלאה כו'.

Therefore, during the Ten Days of Teshuvah people fast but do not complete [the fast], for what matters is not the fast but the affliction: so that one will not be with a sated soul and a full belly, for one cannot receive the level of a pure heart when he eats to satiety, with a full belly, etc.

11 וזהו שאמר אתם כו'. פ"י שעד הנה הייתם אתם הרואים כו' עא"י [על ידי] עתערוותא דלתתא אבל ולא נתן ה' כו'.

And this is what he said, "You," etc. That is, until now it was you who saw, etc., through the arousal from below; but "yet Havayah has not given," etc.

פ"י בחינת לב טהור שנותנים מלמעלה שלא יכול נברא להשיג על ידי אתערוותא דיליה. וזה היה ענין המן דכתיב ויענך וירעיבך כו' שע"י המן

That is, the level of a pure heart, which is given from above, which a created being cannot attain through his own arousal. And this was the matter of the manna, as it is written, "And He afflicted you and let you hunger," etc.: that through the manna

ועל ידי עינויים וסיגופים זכו למעלה עליונה יותר לקבל בחי' לב טהור (ועמ"ש בפרשה עקב ע"פ ויאכילך את המן כו') וכן הוא הענין בעשרת ימי תשובה. ולכן קורים פרשה זו קודם ר"ה [ראש השנה]:

and through afflictions and self-mortifications they merited a higher level, to receive the level of a pure heart (and see what is written in Parshas Eikev on the verse "And He fed you the manna," etc.); and so it is in the Ten Days of Teshuvah. And therefore this portion is read before Rosh HaShanah.

LikuteiTorah.com
THE CHASSIDISHE PARSHA

About this edition

This edition contains the Hebrew text and the English translation.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com.
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

English translation: prepared for likuteitorah.com with AI assistance (claude-code/opus-5.5) and checked against the Hebrew and against Sefaria; not yet reviewed by a human editor. Please check anything important against the Hebrew.

The Rebbe asked that the maamarim of the week's parsha, the "Chassidishe Parsha," be learned during that week, spread over its seven days (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). Why learn it, and the Rebbe's brachos: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

A free, non-commercial project; nothing here is sold. Not affiliated with Kehot, Sefaria or the Lubavitch Library. © likuteitorah.com

From likuteitorah.com/likutei-torah/ki-savo/

DEDICATED IN HONOR OF

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

Dedicated in honor of the Rebbe's father, Reb Levi Yitzchok